

KRAJEM svatého ANTONÍNKA

Cena 10,- Kč

ČASOPIS OSTROŽSKA A HORŇÁCKA

KVĚTEN - ČERVEN 2009

VESELÍ NAD MORAVOU • VELKÁ NAD VELIČKOU • UHERSKÝ OSTROH • BLATNICE POD SVATÝM ANTONÍNEM
HLUK • BLATNIČKA • BORŠICE U BLATNICE • OSTROŽSKÁ LHOTA • OSTROŽSKÁ NOVÁ VES • HRUBÁ VRBKA
MALÁ VRBKA • JAVORNÍK • KUŽELOV • SUCHOV • LIPOV • LOUKA • NOVÁ LHOTA - VÁPENKY

Dětský folklorní soubor Vavřínek

Děcka z Kunovic

CM Mirka Minkse

CM Blatnice

CM Pramének z Uherského Ostrohu

Polahoda z Hluku

Mužský sbor z Hluku

Náš mikroregion a zástupci Kunovic se představili na Velikonočním jarmarku v Uherském Hradišti. Děkujeme všem účinkujícím, děkujeme i velkému množství diváků, kteří se přišli podívat.

A budeme se těšit na příští příjemnou návštěvu Uherského Hradiště.

Foto: Zuzana Lipárová

Vážení čtenáři,

jsme velmi rádi, že se s vámi opět setkáváme a můžeme vám nabídnout téměř padesát stran čtení i mnoho desítek fotografií.

Všechny informace jsou z vašeho nejbližšího okolí, za každým z těchto článků jsme osobně jeli a poznali se s místními lidmi, mluvili jsme s téměř každým člověkem, kterého vidíte na fotografiích - myslím, že se vás snažíme zblízka vnímat jako málokdo jiný.

Při tomto poznávání vidíme, kolik zajímavých lidí kolem nás žije, jak obrovské množství různorodých věcí dělají, jak moc v nich je energie, nápadů, optimismu, snahy, dobré vůle. To všechno je obdivuhodné a my se snažíme, abyste odlesk této lidské činnorodosti pocítili právě v časopisu Ostrožska a Hornácka.

Náš region má nepochybně velký potenciál a velkou šanci být na tom ještě podstatně lépe než je v současnosti. Je jen na nás samotných, jak tuto šanci využijeme, s jakými nápady a projekty přijdeme, co vymyslíme, abychom „vylepšili“ život tam, kde žijeme - nikdo z dálky to za nás neudělá.

Můžeme přitom stavět na hodnotách, které na Slovácku ještě nevymřely. Když jsme poslouchali zprávy o pochodu neonacistů v Čechách nebo o ničemném žhářském útoku na dvouletou romskou holčičku, ptali jsme se sami sebe, zda by něco takového bylo možné u nás na Slovácku.

Možná v Čechách chybí naše „slovácké lektvary“, kterých si občas nevážíme, onen vztah k tradicím, rodině, víře, k rodným místům, ke krajům. V Čechách se mnohdy tyto hodnoty ztratily. Doufáme, že se to nestane i nám.

Držme si vzájemně palce...

**Radek Bartoniček,
Zuzana Lipárová**

STARÉ MĚSTO

6 - Pozvánka na koncerty od exsenátora Josefa Vaculíka

BLATNIČKA

7 - Příběh ztraceného horolezce Martina Minaříka

VESELÍ NAD MORAVOU

9 - Bude v okolí města stát větrná elektrárna?

VELKÁ NAD VELIČKOU

11 - Jaká je vyhlášená hornácká durancie

UHERSKÝ OSTROH

12 - Ocenění za úpravu památkového centra

OSTROŽSKÁ NOVÁ VES

14 - Největší láska tetičky Červenákové

LOUKA, LIPOV

18, 19 - Folklor na divadle i v dětském souboru

HRUBÁ VRBKA

25 - Když se v dětství zamilujete do koní

KUŽELOV

26 - Navštěvujeme školy, byli jsme v Kuželově

JAVORNÍK

28 - Na cestě za hornáckými evangelíky v Javorníku

HLUK

29 - Po řadě let přijeli do místní farnosti misionáři

STRÁNKY MAS

38, 39 - Kdo získal peníze z Folklorního fondu

Časopis Ostrožska a Hornácka, regionální periodikum, povoleno Ministerstvem kultury ČR pod č. MK ČR E 18131, vydává Mikroregion Ostrožsko, Uh. Ostroh, PSČ 687 24

Redakce: Radek Bartoniček, www.slovackoDNES.cz, radekbartonicek@gmail.com, tel.: 602 433 970, Zuzana Lipárová (tic@ostrozsko.cz), tel: 731 166 831, Stanislav Dufka (sdufka@seznam.cz)

Jazyková úprava: Mgr. Zdeňka Pokorná,

e-mail: mikroregion@ostrozsko.cz, www.ostrozsko.cz, cena výtisku 10 Kč.

Design, grafické zpracování: Vladimír Šopík, lvprint.cz, 776 776 008

Tisk: LV print, Uherské Hradiště, www.lvprint.cz, tel.: 572 556 225

Foto na titulní straně: Děti ze Základní umělecké školy z Hluku na místní tvrzi (FOTO: Radek Bartoniček)

Jsme tady pro vás, přijďte!

Turistická sezona začala, jste srdečně zváni

S prvním květnovým dnem začala naostro letošní turistická sezona. Naše Informační centrum Přízámčí v Uherském Ostrohu má od tohoto dne otevřeno i přes víkendy a o svátcích, v pondělí až pátek jsme vám k dispozici od 8.30 do 17 hodin, o víkendech od 10 do 15 hodin.

Přes zimu jsme se snažili připravit na letní měsíce a vybavit se novými propagačními materiály, mapami, zbožím v miniprodejně a letáky.

Infocentrum je stále více navštěvované. Kromě místních nás pravidelně přichází navštívit lázeňští hosté a turisté. Jsme moc rádi, jestli někomu pomůžeme lépe poznat náš kraj, pomoci či poradit.

Spolu s infocentrem provozujeme také - jako jediní v Uherském Ostrohu, odkud je blízko jak na

Mezi největší taháky našeho regionu bude patřit určitě Bařův kanál. Ředitelem obecně prospěšné společnosti Bařův kanál je Vojtěch Bártek, který všechny místní i turisty zve na příjemnou projížďku.

FOTO: ZL

Veselsko a Strážnicko, tak na Horňácko i Uherskohradištsko a dál Zlínsko - ubytování ve dvou apartmánech. V každém apartmánu jsou dva pokoje s celkovým počtem devět pevných lůžek, přičemž tyto dva pokoje mají společnou kuchyň a sociální za-

řízení. Rádi zodpovíme jakékoliv dotazy ohledně ubytování, cenách i poskytovaných slevách na telefonním čísle 572 503 960.

V našich prostorách máme tři počítače s připojením na internet zdarma. Kromě toho dobře spolupracujeme s organizátory

kulturních a sportovních akcí na jejich propagaci nebo nabízíme předprodej vstupenek. Momentálně nabízíme lístky na koncert bratří Ebenů, který se uskuteční v neděli 7. června na kopci sv. Antonínka.

Největším lákadlem v regionu bývá Bařův kanál, veselské přístaviště nabízí řadu lodí, loděk i šlapadel, včetně luxusního hausbótu Zapa. Pokud chcete informace telefonicky, zavolejte na naše informační centrum 572 503960 nebo přímo Vojtěchu Bártkovi. Ten je v přístavišti v pracovní dny od 8 do 16 hodin, a to na telefonu 518 325 330.

Využijte i kontakt na provozovatele CA Bařův kanál ve Veselí nad Moravou Lukáše Habarta, telefon 603 579 456 nebo také e-mail: lukas.habarta@batakanal.cz

ZL

Uspěli jsme s projektem

„Živá řemesla a tradice putují přes hranice“

Mikroregion Ostrožsko uspěl s dalším projektem „Živá řemesla a tradice putují přes hranice“, který podal v programu přeshraniční spolupráce spolu se slovenským partnerem obcí a měst regionu Myjavsko.

Cílem je společně pořádání nových akcí - festival písní a tanců, olympiádu dovedností dětí základních uměleckých škol i jarmarky tradičních řemesel ve spojení s tvořivými dílnami.

Zatím nevíme, kolik peněz

jsme získali, podpora je devadesát procent ze státního rozpočtu fondů Evropské unie. Použijeme je na koupi zastřešeného mobilního pódia, stánů k prezentaci, řemeslných stánků, stolů a lavic, stejnokroju i propagačních materiálů. Soubory a organizace z Ostrožska si pořízené věci budou moci půjčit na své akce.

Vyjde také kniha „Jak si vyro-

bit vlastní tradiční výrobek“, na které se budou podílet řemeslníci z Ostrožska. V podrobném návodu si budou moci zájemci vyrobit výrobky tradiční pro náš region.

Mikroregion Ostrožsko využije vybavení poprvé v květnu 2010, kdy uspořádá dvoudenní festival tradic a řemesel na sportovním stadionu v Hluku. Těšíme se.

ZL

Informační centrum Přízámčí a Mikroregion Ostrožsko pořádají cyklovýlet

Na kole kolem Ostrožska

v sobotu 30. května, sraz ve 12.45

u Informačního centra Přízámčí v Uherském Ostrohu.

Start ve 13.00 z Uherského Ostrohu do Ostrožské Nové Vsi po Včelí naučné stezce.

Odtud do Ostrožské Lhoty, kde navštívíme Lidový domek Háječek.

Směr Blatnice pod Svatým Antonínkem se zastávkou na kopci sv. Antonínka a opékáním špekáčků v lese pod kaplí.

Po prohlídce místního muzea návrat do Uh. Ostrohu, cca v 18 hodin.

Zájemci nechť se hlásí do 22. května v Informačním centru Přízámčí.

Pro prvních padesát přihlášených špekáček a pití zdarma.

Délka trasy 23 km

Informační centrum Přízámčí, Zámecká 24, 687 24 Uherský Ostroh. Kontakt: 572 503 960, e-mail: tic@ostrozska.cz

Ukázali jsme se v Praze i v Hradišti

„Neznám krásnější místo než Slovácko,“ říkal náš pražský hostitel

Mikroregion Ostrožsko vyjel v dubnu do Prahy, kde jsme se v informačním centru Czech Tourism na Staroměstském náměstí prezentovali spolu s dílnami Lidové tradice a řemesla Uherský Ostroh - odtud jsou i všechny fotky na této stránce.

Cílem projektu vedoucího pražského informačního centra Czech Tourism Jana Kratochvíla bylo přivést Slovácko o Velikonočních do Prahy, a jak pan Kratochvíl řekl: „Neznám krásnější místo než Slovácko, proto jsem si jej vybral.“

Na fotkách můžete vidět paní Annu Řezáčovou z Ostrožské Nové Vsi, která na „chodníku“ tkala na malém stavu. Pracovnice šicích dílen během dne oblékaly přivezenou modelku - Markétu Frolkovou z Uherského Ostrohu. Jak sami vidíte, na snímcích byla naší „atrakcí“ číslo jedna.

Mnoho ze zahraničních návštěvníků vidělo dívku v kroji poprvé. Věřili byste tomu?

Prostory informačního centra jsme měli téměř celé pro sebe, nabízeli jsme materiály z našich obcí a měst, ale Praha to jsou především turisté a ti jsou podle všeho nejspíš přesvědčeni, že jediné město v Česku je Praha a málo z nich zajímal náš region. Naše letáčky si však spousta odnášela s sebou. Snad nás časem také navštíví.

... a v Uherském Hradišti

Jeli jsme také na tradiční Velikonoční jarmark, který je každoročně

na Masarykově náměstí v Uherském Hradišti. Folkloristé z Ostrožska a Horňácka jeli s námi a všem skvěle hráli celé dopoledne.

Velké díky si zaslouží všichni, kdo přijeli zazpívat a zatančit, jsou to: Cimbálová muzika Miroslava Minkse, Horňácká muzika Jana Minkse a tanečníci, Cimbálová muzika z Blatnice pod Sv. Antonínkem a dětský soubor Vavřínek, Dětská CM ZUŠ Uherský Ostroh a Děcka z Kunovic, Muž-

ský pěvecký sbor z Hluku a hlucá dechovka Polahoda. Děkujeme moc!

Lidí bylo na trzích opravdu moc, především dopoledne. Asi proto kolem jedné hodiny už někteří prodejci ballili stánky. My jsme přivezli kromě letáků i knihy obcí Ostrožska a Horňácka, kraslice paní Marie Čihákové z Blatnice, vína, košťovky anebo kroje na vinné láhve.

Návštěvníci ale moc neutráceli, spíš nějakou drobnost - většinou

kraslice - když už na jarmark přijeli nebo přišli. Navzdory všemu bylo v Hradišti pěkně, je skvělé, že jsme se mohli jarmarku účastnit a přivést i kopec dobré nálady.

Rádi bychom příští rok na jarmark vyjeli znovu.

Text a foto: Zuzana Lipárová

(Fotky z naší prezentace v Uh. Hradišti najdete na straně 2)

Vážení čtenáři,

jsme potěšeni Vaším zájmem o časopis, zároveň ale zklamáni tím, jak málo využíváte možnost být spoluautory tohoto časopisu. Víme, že se toho děje v našem regionu ještě podstatně více, než co najdete v časopisu. Proto se na Vás obracíme s prosbou - pošlete nám informace, texty i fotografie z dění v našem regionu, ať se týkají čehokoliv. Zavolejte nám, napište, přijedeme za Vámi. Dávejte nám vědět o akcích, které chystáte nebo o kterých víte. Řadu informací můžeme dát velmi rychle i na internetové stránky Mikroregionu Ostrožsko, adresa je www.ostrozsko.cz.

Děkujeme!!! Zuzana Lipárová, Radek Bartoniček

Už od kamarádů neuteču

Povídání s Josefem Vaculíkem o životě i jeho dobročinných koncertech

Bylo to před rokem, kdy jsem viděl Josefa Vaculíka - tehdy ještě senátora - v Malé Vrbce v kroji a s kosou při kosení na tamějších loukách. S kosou se oháněl jako největší mladíci a přitom stačil ještě vtípkovat a zajímavě povídat.

Nyní se potkáváme za zcela jiných okolností. Počasí je sice stejně nádherné jako loni, jenže na Josefu Vaculíkovi je vidět, že tentokrát není na úsměvu a vtípky ta pravá chvíle. Stále se snaží překonat zdravotní problémy, které začaly loni mozkovou příhodou a následnou dopravní nehodou. Sedíme na zahradě jeho domu ve Starém Městě, je víkend, na který ho lékaři pustili domů z nemocnice. Hlavní důvod, proč jsme se sešli, je série dobročinných koncertů Srdce na dlani, které už popáté zaštilil svým jménem.

Nejdříve Josefu Vaculíkovi připomínám právě loňské setkání a dodávám, jak z něho ještě spěchal na další akce. „Dnes vidím, že dělat si ze života štvani je cesta do záhuby,“ reaguje na má slova. „Už tehdy mě štválo, že jsem si nemohl žádné akce užít. Za večer jsem měl třeba i čtyři plesy. Teď se můžu těšit, že si konečně budu akce vychutnávat od začátku do konce a neuteču od kamarádů,“ slibuje si.

O kamarádech se zmíní během našeho povídání ještě několikrát, od loňských zdravotních problémů, kdy je většinou v nemocnici, patří mezi jeho největší oporu. Však když ho letos zavezla manželka do vinohradu, bál se, jak vinohrady budou vypadat. Vinohrady ale byly ve výborném stavu. „Kamarádi všechno udělali,“ pronese. Však nedávno s nimi seděl a koštovali loňskou úrodu. „Celú ju zajistili! Povédla sa,“ chválí a v očích vidíte, jak jim je vděčný. „Já bych řekl, že v dnešní době taková pomoc už ani není možná. To sú ale ty tradice

„Slováctí chlapi umí držat kosu do devadesáti, a já věřím, že si ještě zaseču.“ Exsenátor za Slovácko Josef Vaculík na zahradě svého domu ve Starém Městě na jaře 2009, kdy ho lékaři pustili na víkend domů. FOTO: RB

a hodnoty, které folklor má. Velmi su jim vděčný. Už sa těším, až víno budeme hodnotit za rok, až bude vyzrálé.“

Samozřejmě přijde řeč i na politiku, ale hned mi je jasné, že jde o téma, kde na rozdíl od kamarádů moc radosti není. „Dnešní situace v celostátní politice ani v naší KDU-ČSL mě vůbec netěší. Nedorozumíme se vzájemně respektovat a sledovat společné cíle, ale jen a jen ty vlastní. Všechno je to jen naše vnitřní chyba. V politice platí, čím hůře, tím lépe, a to jsem vždycky nenáviděl.“

Nechybělo mnoho a Josef Vaculík mohl být nadále v politice jako senátor, v loňských volbách postoupil do druhého kola, kde těsně podlehl kandidátce ČSSD. „Po nehodě jsem počítal s tím, že to takto dopadne. Když člověk nedorazí do finále, těžko může očekávat vítězství, z nemocnič-

nátor. „Byla by škoda tuto tradici přerušit, velmi mi pomáhá bývalá asistentka paní Klimešová. Na koncertech budou hrát vynikající mladí hudebníci, velmi rád bych lidi pozval, aby se přišli podívat,“ zve Josef Vaculík. Ptám se, jestli se přijde podívat i on. „Uvidím, co mně zdravotní stav a ošetřující lékaři dovolí,“ odpovídá.

Z našeho povídání je evidentní, že právě zdraví je nyní pro něj zdaleka tou nejdůležitější věcí. Většinu času tráví na nemocničním pokoji, poslouchá rádio, které patří jeho „spolubydlícímu“ a občas listuje nejnovějším překladem Bible, kterou si nechal poslat. Obrovskou oporou mu je manželka. „Moja je vynikající. V rodině všechno dobré začíná,“ říká s dojetím.

I když se během našeho rozhovoru téměř neusměje, z mnoha slov je cítit, jaký je optimista a jak moc se těší, až se vrátí za svými kamarády. „Naštěstí různé folklorní akce jsou něčím, co přetrvává a bude tady i v okamžicích, kdy se uzdravím. Navíc slováctí chlapi umí držat kosu do devadesáti, a já věřím, že si ještě zaseču,“ snaží se o optimismus Josef Vaculík.

Radek Bartoniček

Pozvánka na už 5. ročník dobročinných koncertů, které se konají pod záštitou Josefa Vaculíka. Jste srdečně zváni! Uslyšíte výbornou muziku od oceňovaných mladých hudebníků!

Chci se tam vrátit...

Martin Minařík z Blatničky se nevrátil domů ze své poslední velké výpravy do hor

Měl to být článek o tom, jak se špičkový horolezec Martin Minařík vrátil domů do Blatničky a tady před naprosto zaplněným kulturákem v březnu mluvil o svém vztahu k horolezectví, o svých začátcích, úspěších i plánech.

Měl. Jenže člověk miní, a život mění. Brzy po besedě v Blatničce vyrazil Martin Minařík opět do hor. A opět do Nepálu, toužil zdolat osmitisícovou horu Annapurnu, ze které se loni vrátil, aniž by dosáhl jejího vrcholu. „Chci se tam vrátit,“ prohlásil v Blatničce a málokdo si dovedl představit, že se z této své cesty už nikdy domů nevrátí.

„Zima za námi, Annapurna před námi,“ napsal 8. března 2009 na své internetové stránky, když začínal druhý pokus na Annapurnu.

„Annapurna potvrzuje pověst pevnosti - po dvou týdnech jsme se nedostali výš než 5 500 metrů, zasypala nás lavina, propadali jsme se do trhlin. Přesto máme velkou chuť vylézt,“ přepisuje v dalších dnech.

Přes všechny obtíže se plán daří, 19. dubna je na vrcholu společně s Francouzskou Elizabeth Revol. Jenže při návratu vznikají problémy, Martin Minařík je naprosto vysílený a nemůže dál, Elizabeth Revol jde hledat pomoc, ale záchranným týmům se Minaříka nedaří najít.

Dárek pro dceru

Vracím se ve vzpomínkách do březnové Blatničky, do naprosto zaplněného kulturního domu, pouštím si zvukový záznam slov Martina Minaříka.

Hory mu učarovaly, to mi bylo jasné od první chvíle, kdy jsem o něm četl a později ho také slyšel. V Blatničce jsem poznal také jeho prvního učitele horolezectví z Bystřice pod Hostýnem, kam chodil Minařík na střední

školu. „Tehdy měl ještě půjčené lano, s kamarádem šli do skal za Bystřicí, a když jsem je našel, ležela pod skálou otevřená učebnice Základy horolezectví,“ vzpomínal muž.

Z Bystřice vedly Minaříkovy kroky do Vysokých Tater, do tamní

jednou ocení,“ prohlásil o svém jedinečném sólovém výstupu na osmitisícovou horu.

Já ho ale „trápil“ dál, protože mě zajímalo, zda by nebyl pro dceru větší dárek, kdyby byl s ní doma. „Můj život je ale takto intenzivnější, člověk si okamžiků s dětmi víc

Martin Minařík na letošním snímku z Blatničky, z besedy, na kterou přišly stovky lidí. Poté se vydal do Nepálu. FOTO: RB

nejvýše položené chaty, Terryho chaty, kde se nechal zaměstnat jako nosič. „Pro mě to by trénink na velké hory,“ vysvětloval s tím, že potom už mířil do Alp, Severní Ameriky a brzy také do Himalájí. „Od té doby, co jsem poznal Nepál, snad už ani jinde nechci jezdit,“ svěřoval se.

Martin Minařík byl špičkový horolezec, možná dobrodruh v dobrém slova smyslu, slezl několik osmitisícovek, ale stejně tak si v minulosti koupil jachtu a věnoval se jachtingu na moři. „Můj sen je vydělávat v Americe, žít v Evropě a do Himalájí jezdit na výlety,“ svěřil se v minulosti se svým přáním.

Byl ženatý, měl dvě děti, které mají české i kanadské občanství. Když jsem se ho na besedě ptal, zda by něco prozradil o své rodině, vrátil se opět ve vzpomínkách do hor.

„Mně se podařilo být loni na narozeniny dcery na vršku Dhaulagiri. To byl takový dárek, který třeba

váží. Pokud horolezec nejde do hor, pak to znamená, že už není, nebo si našel přítelkyni a jednu sezonu vynechá,“ dodal.

A nestýskalo se vám někdy na expedici v horách tak, že byste uvažoval o návratu domů za rodinou?“ ptal jsem se ještě dál. „Otočit bych se nemohl, protože by to prostě nešlo. Každá expedice má svůj průběh, a je nutné vědět, kdy je potřeba ji ukončit, nebo dolézt a vrátit se. Člověk do hor rád jde, rád se vrací domů a rád se zase vrací zpět.“

O soukromí toho jinak nechtěl Martin Minařík mnoho prozradit, myslím, že v tom se nijak nelišil od dalších horolezců, které si do Blatničky pozval.

Sám v zajetí ledu

Když se sjížděli, bylo zajímavé pozorovat, jak srdečně se mezi sebou vítali a poté většinu řečí stáčili na horské cesty. Byla mezi nimi sice manželka vyni-

kajícího slovenského horolezce Dodo Kopolda i s malou dcerkou, jenže ani to neodvedlo chlapy od povídání o horách - Kopoldova manželka je totiž horolezkyně a malou dcerku už manželé do světových hor vodí.

I s odstupem času na setkání s horolezci a samotnou besedu s lidmi z Blatničky a okolí velmi rád vzpomínám. Byla to opravdu paráda, horolezci se v sále rozpovídali, ukazovali mnoho nádherných fotek z cest, lidé se ptali, a když chtěli, mohli si zajít na chodbu na výborné víno i gulášek. Končilo se před jedenáctou, přestože začátek byl už v pět odpoledne.

V posledních dnech sleduji zprávy o Martinu Minaříkovi a zároveň poslouchám záznam besedy z Blatničky. Vzhledem k událostem v Himalájích najednou člověk vidí i jinak slova, která tehdy od Martina Minaříka zazněla. Třeba o tom, jak těžký je návrat z vrcholu hory.

„Vršek je jen polovička cesty, cesta nahoru je jednodušší, sestup dolů je mnohem složitější, člověk bývá unavený a nejméně nešťastí se stává na sestupu, je potřeba si vždycky dávat pozor. Až se člověk dostane do základního tábora, nebo raději ještě níž, tak si může říci, že to dopadlo dobře. Nahoře je člověk sám v zajetí ledu, nikdo mu tam nepomůže. Každá hora má svou duši, to je mnohem větší síla než my,“ upozorňoval Martin Minařík.

Právě návrat z hory se mu stal podle všeho osudným. „Nelitoval jste nikdy toho, že jste se vydal z Blatničky na dalekou cestu?“ zněl můj poslední dotaz na něj. „Nikdy jsem toho nelitoval. Díky tomu jsem poznal spoustu skvělých lidí, které bych jinak asi nepoznal,“ odpověděl.

Radek Bartoníček

(Na www.slovackoDNES.cz najdete zvukový záznam slov Martina Minaříka před cestou)

Co se děje ve Veselí?

Vždycky, když připravuji do našeho časopisu zprávy z Veselí nad Moravou, ptám se mnohokrát sám sebe - co čtenářům z tohoto města napsat, nafotit, sdělit, co nejdůležitějšího se za poslední období v tomto městě stalo, co si zaslouží pozornost či podporu?

Velmi mi záleží na tom, abych om veselské (ale nejen je) čtenáře neklamali, hledání odpovědi na onu otázku je ale velmi složité, vždyť každý z nás považuje za důležité něco jiného.

Vnímejte proto prosím výběr zpráv z Veselí na této dvoustraně s pochopením a velkorysostí, zůstávejte nám věrní, velmi si toho vážíme. tady je výběr některých základních zpráv:

- Radnice ocenila dvacet vybraných pedagogických pracovníků.

- Žáci Církevní základní školy připravili celoškolský projekt Jan Amos Komenský.

- Veselské kino připravilo seminář čínských filmů i výstavu fotografií z Číny.

- Veselské gymnastky dosáhly několika úspěchů na pohárových závodech.

- Kulturní život obohatil také folklorní soubor Radošov.

- Třicet pět myslivců čistilo honební revír.

- Vinařská sekce Českého svazu zahrádkářů ve Veselí uspořádala výstavu vín.

Sledujte internetové stránky www.veseli-nad-moravou.cz, kde najdete mnoho veselických informací i tipů

RB

Cenné náměstí čeká změna

Rozhoduje se o budoucí podobě Bartolomějského náměstí

Bartolomějské náměstí patří k nejzajímavějším místům ve Veselí nad Moravou. Rekonstrukce ukáže, zda tomu bude tak i nadále. FOTO: Web města

Když přivřete oči, možná si následující obrázek dokážete představit. Zcela opravené Bartolomějské náměstí, osvětlené historickými lampami, zrekonstruovaný nedaleký veselský zámek, nádherný park, tenisové kurty, zahradnictví, o kousek dál stále více se rozvíjející Bařův kanál. Zatím je to spíš sen, ke kterému ale udělalo Veselí nad Moravou důležitý krok.

Po mnoha letech totiž začne s opravou Bartolomějského náměstí, historického místa, které tvořilo důležité centrum města už ve čtrnáctém století. Pokud by se při opravě za mnoho desítek milionů korun podařilo dát náměstí „kouzlo“ historie, mohlo by se stát vyhledávaným místem nejen pro Veselany. Naděje existuje, i když na náměstí je už několik spíše současných staveb se svítící jasnou fasádou i brizolitový dům z dob socialismu.

tuje, i když na náměstí je už několik spíše současných staveb se svítící jasnou fasádou i brizolitový dům z dob socialismu.

Oprava čeká i kostel

Naštěstí dodnes na náměstí stojí velmi zajímavý kostel svatého Bartoloměje, který čeká rovněž oprava, dělníci budou opravovat jeho statiku, fasádu i střechu, pohled do něj ukazuje, že i vnitřní prostory budou potřebovat změny. Veškeré plány kolem náměstí jsou přítom v současnosti zcela reálné, v minulých týdnech bylo možné vidět na řadě míst výzvu radnice, která shání právě firmu na - odborně řečeno - revitalizaci historického jádra města.

Pro zajímavost, celková plocha

území je 0,76 ha, z toho 0,13 ha je veřejná zeleň a 0,63 ha dlážděná plocha náměstí. Součástí stavby je vybudování technické infrastruktury, vybudování objektu veřejných WC a rekonstrukce kostela. Zahájení prací, 1. července 2009, dokončení, 30. září 2010. Hodnota zakázky - do 57 milionů korun.

Zatím není chození, jezdění ani bydlení kolem Bartolomějského náměstí žádnou slastí. Auta a prach jsou pro místní těžkým trestem nejen u tohoto náměstí. Rekonstrukce Bartolomějského náměstí, na kterou bude muset navázat celá řada dalších akcí, by mohla být dobrým začátkem pro „novější „ Veselí nad Moravou.

RB

Dar profesora Gad'ourka

Svůj vztah k rodné zemi i městu Veselí nad Moravou potvrdil prof. Ivan Gad'ourek, žijící už mnoho let v Holandsku. Nyní se rozhodl věnovat peníze některým institucím - 81 tisíc Vzdělávacímu a informačnímu středisku Bílých Karpat, 27 tisíc městské knihovně a dalších 27 tisíc základní umělecké škole. O ušlechtilosti profesora Gad'ourka, významného sociologa, jsme se mohli přesvědčit i my, když jsme s ním dělali v minulosti pro náš časopis rozhovor.

RB

Větrná elektrárna ve Veselí?

Jak vypadalo květnové projednávání na radnici

Tato fotografie "větrných lopatek" není ze Slovácka ani Česka, ale vyfotili jsme ji při cestě na loňskou dovolenou v Rakousku, kousek za našimi hranicemi - bylo jich tam podstatně víc než tyto dvě.

Jestli budeme mít takové i v okolí Veselí nad Moravou nebo někde jinde, ukáže budoucnost. Ve Veselí se tak možná stane už brzy, ostravská soukromá společnost Wadam Energo by tady chtěla postavit dvě elektrárny, radnice není proti - a zdá se, že ani veřejnost.

Alespoň takový obrázek jsme si udělali, když jsme se byli podívat na začátku května na veřejném projednání tohoto záměru z hlediska jeho vlivů na životní prostředí. Přišlo kolem deseti lidí. Plus starosta města Jaroslav Hanák a pracovníci krajského úřadu, kteří do 30 dnů napíší, jestli souhlasí nebo nesouhlasí s umístěním vrtulí za město. Pokud budou souhlasit, musí zastupitelé Veselí schválit změnu územního plánu a stavba musí být umístěna v územním řízení a povolena ve stavebním řízení. A když vše dobře půjde, začne se nejdříve stavět přibližně za rok.

Co řekli lidé na na květnovém jednání? Turbíny budou asi 830

metrů od posledního rodinného domu, což je prý moc blízko, lopaty jsou hlučné, narušují spánek a nebezpečné v případě nárazy. A kazí krajinný ráz. Ovšem, zdá se, že jde o jediné názory. Dřívější vedení radnice bylo proti větrným elektrárnám, nyní je podporuje, argumentuje mimo jiné finančním ziskem pro město. Vše budeme sledovat a nadále vás informovat. **ZL, RB**

Padly čtyři stromy

V krásném veselském zámeckém parku se během březnových deštivých dnů objevila cedule se zákazem vstupu do parku. Zákaz vydal místní odbor životního prostředí, jelikož během nepříznivého počasí jeden mohutný stran spadl přímo na cestu. Při obhlídce dalších stromů rozhodla radnice o pokácení dalších tří stromů. Nynější jarní počasí se sluníčkem přímo vybízí k návštěvě parku. využijte toho, přijďte jej navštívit i vy, kteří třeba vůbec ve Veselí nad Moravou nebydlíte. V parku je opravdu nádherně, velmi staré a mohutné stromy tady vytváří atmosféru, kterou jen tak někde nablízku nezažijete. Nezbývá než doufat, že březnové kácení bylo skutečně výjimečné, s každým stromem přichází park i o kousek svého kouzla. **RB**

Poslední koncert?

„Vítám vás na koncertě, jsem rád, že je dnes tady nezvykle velký počet návštěvníků.“ Tak přivítal ředitel veselského Městského kulturního střediska Marcel Řimák diváky, kteří si přišli v dubnu poslechnout čtyři dámy, vystupující pod názvem Beladona kvartet. Zároveň ještě před jejich hraním všechny upozornil, že není jasné, jestli na podzim začne další veselská sezona koncertů vážné hudby, jejichž součástí byl vzpomínaný koncert.

„Finanční tíseň dopadá i na městskou kulturu, uvidíme, jestli se na podzim potkáme, zatím je to ve hvězdách,“ oznamoval ředitel. Myslím, že by to byla velká škoda, i když největší škoda je ta, že lidé, tedy mimo jiné vy, milí čtenáři, pohrdáte vážnou muzikou. Možná je to oním označením „vážná“, tato hudba je totiž nádherná a nesmírně pestrá - a ze všeho nejméně je „vážná“.

RB

Beladona kvartet právě přicházejí zahrát výborný koncert. Chodte na veselskou kulturu, která mimo jiné nabídne koncert veleznámého Orchestru Gustava Bromy.

Veličané, co vás nejvíc trápí?

Do Velké nad Veličkou jsem přijel první květnový den až ke konci koštu klobásek. Chtěl jsem vyfotit do časopisu vítěze, který měl být korunován právě na konec této stále populárnější akce. Vyhlášení se ale protahovalo, a tak jsem měl možnost přemýšlet uprostřed velkého mumraje lidí, hromadně popíjejícího a bašticího maso, jaká Velká nad Veličkou vlastně je. Jaká?

Čím častěji do ní jezdím, tím více mám pocit, že je zcela jiná, než na první pohled vypadá. Poznávat ji z dálky, z občasných příjezdů a rychlých odjezdů není možné, natož vynášet o ní soudy třeba

jen z pouhé návštěvy Horňáckých slavností. Vždyť i z této dvoustrany v časopise by si čtenář mohl myslet, že Veličané žijí pouze košty slivovice či klobás, ale samozřejmě tomu tak zcela jistě není. Jaká je tedy Velká? A o čem by se z ní mělo psát nejvíce?

Skoro se stydím, že hlavními tématy této dvoustrany je pití nebo jídlo, z občasných hovorů vidím, že to, co její občany nejvíce zajímá i trápí, je nedostatek práce a všudypřítomný strach z budoucnosti. Rád bych napsal právě o tom, ale je to skoro nemožné. Ať oslovím kohokoliv, nic konkrétního nechce říci. „Máme strach,“

zní tradiční odpověď, až by měl člověk pocit, že ve Velké nevládne tradice folkloru, ale spíše tradice strachu. „Z čeho strach?“ ptám se. „Abysme nepřišli o práci,“ odpovídají.

Někteří lidé v Kordárně se pořád ještě drží naděje, že všechno nějak dobře dopadne. Propuštěných zatím moc není, mnozí jsou nezaměstnanými každý pátek, z některých se stávají nezaměstnaní i na další dny a všichni společně mají strach, aby nebyli nezaměstnanými v Kordárně navždy. Ano, o tom by se mělo psát, jenže Kordárna vydala své první prohlášení až po

uzávěrce našeho časopisu, stihli jsme ho ještě dát pod tento článek - a pak už se začal náš časopis tisknout. Krach Kordárny by znamenal pro rodiny na Horňácku katastrofu - větší než všelijaké chřipky.

Přijměte tedy, Veličané, s omiluvou, že si v době krize musíte tady číst zrovna o onom přepijení a přejídání. Věřím, že v příštím čísle už budeme psát o tom, čím skutečně žijete a co vás skutečně trápí. A pokud o tom budete chtít napsat, neváhejte se na adresu naší redakce ozvat.

Ať u vás všechno dobře dopadne!

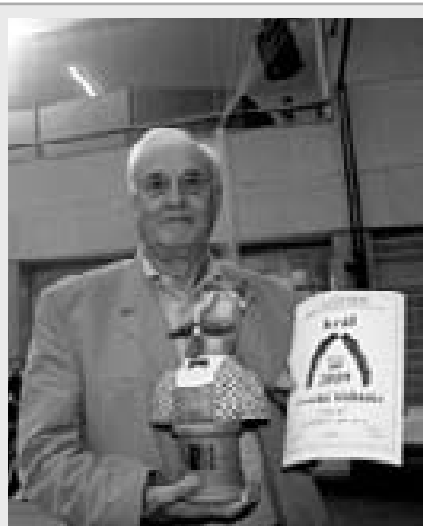
RB

Kordárna: Jsme ve složité finanční situaci

Velmi dlouho se šeptalo o potížích Kordárny, řada jejích zaměstnanců upozorňovala, že situace je hodně špatná, někteří přímo poukazovali na to, že nebylo šťastné investovat velké sumy peněz na Slovensko. Toto šeptání květnem roku 2009 skončilo. Samotné vedení firmy vydalo na svých internetových stránkách tiskovou zprávu, kterou bez jakýchkoliv změn otiskujeme. Situaci budeme pochopitelně sledovat a přát si, aby firma musela propouštět co nejméně lidí. Tady je tedy oficiální prohlášení:

Společnosti KORDÁRNA, a.s. (ČR), KORDSERVICE SK, a.s. (SR), Slovenský hodváb, a.s. (SR) a SLOVKORD, akciová společnost (SR), patřící do Skupiny KORD, podaly k soudu v České republice insolvenční návrhy ohledně zjištění úpadku a svou finanční situaci budou řešit reorganizací podle insolvenčního zákona. Reorganizace jako způsob řešení insolvence je podporována akcionáři a komunikována se syndikátem bank, jako největšími věřiteli Skupiny KORD. Cílem reorganizace bude zachování výroby, stabilizace finanční situace a vypořádání se všemi věřiteli reorganizovaných společností dle podmínek reorganizace. Společnosti se dostaly do složité finanční situace způsobené zejména rozvojovým investičním projektem na Slovensku, světovou hospodářskou recesí a s ní souvisejícím poklesem poptávky a historickým vysokým úvěrovým zatížením. Rozhodnutím soudu o úpadku nedojde k zastavení provozu podniku ani zastavení výroby. V současné době management pracuje na přípravě reorganizačních plánů, které budou předloženy věřitelům ke schválení.

Představenstva společností KORDÁRNA, a.s., KORDSERVICE SK, a.s. Slovenský hodváb, a.s., SLOVKORD, akciová společnost

Král slovácké klobásky

Přírodní koření. To je prý hlavní tajemství úspěchu letošního krále slovácké klobásky ze souboje ve Velké nad Veličkou.

„Je to náš vlastní recept, podle kterého robíme a víme, že je u lidí oblíbený,“ řekl mi tento „král“, šestašedesátiletý Milan Majtán (na snímku). Přijel z Myjavy, spolujednatel firmy Svaman, velký chlapisko, který měl z vítězství očividnou radost a rád si povídal. To koření mu dodává specializovaná firma, několikrát mi opakoval, že jde opravdu jen o koření přírodní. A u masa mi zdůrazňoval, že ho pečlivě vybírají. V Česku i Slovensku. „Chceme stále vyrábět kvalitně, tak ako nás naučili naši dědovja. Lebo dneska

sa kvalita z pultou vytlačila.“ Klobáska se jmenuje „Trhni si“, v Myjavě ji vymysleli Ioni, zvláštní název má proto, že je drobná a můžete si ji tedy „utrhnout“. A ještě ke koření. „Mosí ho byt primerané množstvo. A vyvážená chuť,“ slyšel jsem.

A ještě trochu reklamy. Pokud byste chtěli vítězné klobásky ochutnat, máte docela dobrou možnost. Myjavští je dodávají společně s dalšími výrobky do všech hypermarketů Globus v České republice. Po nynějším úspěchu navíc chtějí jednat o dodávkách do Velké.

Vše o „klobáskové“ soutěži najdete na www.kralklobasek.cz

RB

At' žije horňácká durancia!

Pár postřehů z koštu slivovice ve Velké nad Veličkou

Psát o horňáckém koštu slivovice ve Velké nad Veličkou, aniž bych okoštoval jediný vzorek (s výjimkou špetky toho vítězného), může být hodně riskantní. Přesto se o to pokusím.

Měl bych začít těmi nezákladnějšími informacemi, tedy tím, kdože takový košt pořádá. Už podesáté to bylo Sdružení přátel modrého ovoce, které košty pořádá, abychom si - jak mě poučil Josef Horňáček z tohoto sdružení - „všimli na Horňácku naší durancie a víc se jí věnovali.“

Trnky zničila šarka

Jak jsem se nechal poučit, horňácká durancie je plod zajímavý a zaslouží si tady v časopisu několik vět. Než si totiž vybojovala dnešní

Martin Ňorek slivovici rozumí perfektně. Ve Velké letos skončil druhý, v minulosti tady ale i vyhrál. A dvakrát vyhrál také v Hroznové Lhotě.

FOTO: RB

požádat. Horňáci ji zaregistrovali mezi uznávané druhy a odrůdy a odborníci s jejím oficiálním uznáním souhlasili. Durancie tak na Horňácku vládne a také

lidé mě na koštích i kdekoliv jinde zajímají ze všeho nejvíce, zejména když mají co říci.

Přijel ze Slovenska

Ve Velké nad Veličkou jsem takového člověka našel v Lubomíru Zubákově, v docela mladém sympatákově v bílé košili, který přijel i s kamarády ze Slovenska, z Ostrova u Piešťan.

Kdybych vám ho měl přiblížit (na fotce si ho můžete prohlédnout), řekl bych, že je to ten správný nadšenec, kterému zdaleka nejde na prvním místě o to, kolik toho na koštích vypije. Velmi se mi líbilo, když mi například vyprávěl o tom, jak chodí po Kopanicích, hledá stromy, které přežily šarku, fotí je a plody z nich se snaží množit. Vznikla tak celá mapa, která bude mít význam i pro příští generace.

„V zahradách som vyrastal, moj dedko tam vyrastal, ja som tam chodil ako malý chlapec s ním, nijak mi to tak prischlo,“ říká ke svému vztahu k přírodě.

Rozumí i slivovici, několikrát s tou svou vyhrál na Moravě, například v Mikulčicích, z Tvarožné si pro změnu odvezl v minulosti se svým stromem titul královna oskoruší.

Recept na dobrou slivovici? „Mosí byt dobrá úroda, pokiaľ nemate dobrú úrodu, môžete robit čo chcete, tak to nebude ono. To ovoce mosí byt naozaj zrelé a dobré,“ míní. Abyste si představili, jak s ovocem zachází on, představte si, že nejen trhá stopky, ale také spadlé ovoce nejdříve umývá. A to, které je na stromech špatné a nemocné, obírá, aby zdravé neohrozil.

Je mi jasné, že taková péče musí zabírat moc času, logicky se ptám, jak to zvládá, když je ženatý. „Manželka je u něho na krásnom piatom mieste,“ odpovídají za něj se smíchem kamarádi. Všichni si Slovácko pochvalují, na košty k nám jezdí nesmírně rádi. S vítěznou slivovici z Velké jsou spokojeni. „Pekné to je,“ ohodnotí ji stručně Lubomír Zubák, když ji ochutná.

Uklidit a schovat

Zajímám se o vítěze, ale nemůžu ho najít, mluvím tedy s druhým v pořadí, Martinem Ňorkem.

„Mosí tam byt dobré ovoce, nechat to vykvasit a pak vypálit. Až sa ale dobre vypálí, tak ju ešte na chvíľu uklidit a schovat, a ani sa na ňu nedívat,“ zní jeho recept. „Jak dlouho?“ ptám se. „Aj deset, patnásť rokov,“ směje se.

„Bud' je vynikajúci jako úplne čerstvá alebo potom, když už to trochu prejde. Pak je dobré nechat ju uležat,“ pokračuje v radách. A kde dělají jiní chybu? „Treba chodit to ovoce mesiac sbírat a dosýpá to po kýblíku, nasype do toto treba i zeleného, a už je to pachut jak hrom.“ Jeho radám věřte, velický úspěch není ojedinelý, ve Velké už jednou vyhrál, dvě vítězství si přivezl také z Hroznové Lhoty.

Mohl bych skončit reportáž z koštu něčím „nealkoholovým“. Všiml jsem si, že ve Velké nalávaly šikovné děvčice. Věřte - i to hraje při koštu důležitou roli.

Radek Bartoníček

A slivovici rozumí také Lubomír Zubák, který přijel do Velké ze Slovenska. Nejen že slivovicu pálí, ale také například mapuje ohrožené stromy na Kopanicích.

FOTO: RB

místo na slunci, musela pěknou řádku roků čekat. Nejdříve totiž kralovala klasická trnka, po ní chlapi toužili (a ženské ji proklínali), tu vysazovali a z ní si také dávali pěkně do nosu. Jenže přišla šarka (tedy nemoc šarka) a trnce začal zvonit umíráček. Příležitosti se chopila durancie, která ale nejdříve musela o vstup do slušné slivovicové společnosti

na velickém koštu jednoznačně převažovala. Samozřejmě jsem se pídil po tom, co s jazykem dělá trnka a co durancie, dozvěděl jsem se následující - slivovice z durancie má výraznější chuť, a hořkomandlovou příchutí, velmi dobrá slivovice z ní má být dost jemná. A proto i hódně žádaná. A teď pojďme od ovoce k lidem,

Ostrohu, Ostrohu, čím nás přilákáš?

Město dosáhlo významného „památkového“ vítězství. A dál se vylepšuje

Se skleničkou vína a na břehu Moravy je v Uherském Ostrohu příjemně. Teď jde o to, aby takto spokojených turistů přijíždělo do Ostrohu co nejvíce. Co jim ve městě nabídnout? FOTO: RB

Zatím naposledy jsem nad následující otázkou přemýšlel letos v dubnu, to byl v Uherském Ostrohu košť vína: Když by někdo přijel na košť, co bych mu ukázal kromě nehezské budovy, ve které se košť konal? A kam byste v Ostrohu šli vy, kteří žijete v jeho blízkém či vzdáleném okolí?

Přemýšlel jsem nad těmito otázkami i ve chvílích, kdy jsem seděl s místostarostou města Vlastimilem Kuřimským a bavili jsme se právě o zajímavých místech v Uherském Ostrohu, o památkově chráněném centru, zámku, jeho okolí, o řece Moravě.

Hlavním důvodem schůzky byl úspěch města v soutěži Program regenerace městských památkových rezervací a městských památkových zón. Úspěch Uherského Ostrohu byl velký! V krajském kole porazil vyhlášená města Kroměříž, Luhačovice, Uherský Brod i Uherské Hradiště. Regenerace ostrožské památkové zóny byla vybrána na první místo!

„Pro Uherský Ostroh je to velká pocta, na kterou asi dlouho nedosáhneme,“ komentoval úspěch například starosta Uherského Ostrohu Vlastimil Vaněk.

To je tedy úspěch v soutěži,

kteřísi město vybojovalo zřejmě zejména zásluhou 65 milionů korun, šikovně vložených do rekonstrukce náměstí, rekonstrukce budov Přízámčí, do silnic, chodníků i fasády části zámku.

Hledáme dost peněz

Teď je důležité, jak bude zvelebování města pokračovat a především, jak to všechno opravené bude vytvářet celkový dojem. Nebo-li přitažlivost.

Jak bude vypadat definitivně zámek? Co v něm bude kromě zaměstnanců radnice? Jak to bude vypadat kolem zámku? Co pivovar? Co celé centrum města a jeho postranní uličky? Co zelené plochy? Co řeka Morava, její břehy a její napojení na centrum?

Je nepochybné, že právě odpovědi na tyto otázky a především jejich praktické provedení ještě více napoví, jak přitažlivý Uherský Ostroh bude a co v něm bude stát za návštěvu.

„Na řadě projektů pracujeme tak, aby se vzhled městské památkové zóny v nejbližší době co nejvíce změnil k lepšímu. Víme například, že stav některých

místních komunikací není ideální. V tomto směru hledáme dostatek finančních prostředků, aby se obnova tohoto území mohla zrealizovat,“ prohlašuje místostarosta Uherského Ostrohu Vlastimil Kuřimský.

Nejdříve se zastavujeme u zámku, kde zatím toho kromě úředníků mnoho k vidění není - samozřejmě s výjimkou některých zajímavých výstav a dalších kulturních akcí.

„Rádi bychom ještě zrekonstruovali třetí a čtvrté nadzemní patro zámku, což ale obnáší třicet milionů korun,“ říká místostarosta.

Co bude v zámku?

V zámku by měl být nově sál předků s expozicí o historii a také základní umělecká škola, která by si nové prostory zasloužila víc než kdokoliv jiný.

„Šance, že uspějeme s žádostí o peníze je. Zřizovatel základní umělecké školy je krajský úřad, tak by nás mohli podpořit,“ doufá.

Pokud jde o okolí zámku, zatím se vylepší prostor, kde bude parkoviště a menší posezení před informačním centrem

mikroregionu. Další prostor kolem zámku, kde jsou například teď různé nevzhledné „boudy“ a další věci, zůstane zatím bohužel bez větší úpravy. Nejsou peníze.

Na podobu a vnímání Uherského Ostrohu bude mít velký vliv i právě začínající proměna několika zelených ploch po městě. Zahradnická firma už byla vybrána.

A největší otázník je nad tím, co bude s bývalým pivovarem. V různých místech České republiky se podobné historické prostory podařilo velmi zajímavě upravit a zachovat jejich „kouzlo“, co bude ale s ostrožským pivovarem, málokdo tuší, je v rukou soukromého majitele. Byla by obrovská škoda, kdyby pivovar zcela ztratil svůj historický půvab a tak i jakýkoliv smysl pro turisty a památkové centrum.

Uherský Ostroh, město s bohatou historií, má určitě šanci být tím správným „magnetem“.

Těšme se, že se mu to podaří.

RB

(Příští podoba zelených ploch je na www.slovackoDNES.cz)

Takto kontroloval náměstí starosta Uherského Ostrohu Vlastimil Vaněk loni, když ještě nebyla oprava silnice u konce. Dnes už tady jezdí auta po nové silnici, rekonstrukce náměstí je hotová. Centrum je nyní přitažlivější, Ostroh má naději stát se vyhledávaným turistickým místem.

FOTO: RB

Nejvíce oblíbený učitel je...

O anketě, která vzbudila rekordní množství reakcí

Na začátku to vypadalo jako zajímavý nápad, který by mohl přinést i zajímavé výsledky. Jenže ouha. Když ostrožská radnice vyhlásila ke Dni učitelů anketu o nejoblíbenějšího učitele ve svém městě, její zástupci zřejmě ani ve snu netušili, co vyvolají. Následovaly četné reakce, které například v počtu názorů na internetových stránkách města nemají obdoby. Stejně jako množství lidí, kteří si článek s anketou přečetli.

Pravidla byla jednoduchá. Na stránkách se objevilo 27 jmen ostrožských učitelů a kdokoliv mohl kliknout a vybrat si toho „svého“.

„Hlasovat mohou žáci základní školy i široká veřejnost nejpozději do středy 25. března 2009, kdy svůj hlas můžou dát vždy pouze jednomu kandidátovi z daného stupně základní školy. Princip hlasování je omezen v tom směru, že z jednoho počítače je možné hlasovat pouze jednou.

V každé kategorii bude oceněn učitel (učitelka) s nejvyšším počtem obdržovaných hlasů. Vítězní pedagogové obdrží od starosty města dar, který jim bude předán při některé ze slavnostních příležitostí,“ zněl doprovodný text.

Jenže - hned po zveřejnění samotné ankety se začaly objevovat pod článkem desítky reakcí. Bohužel řada z nich byla anonymní a některé spíše osobní. „Zajímavá by mě hlavní účel takové ankety. Zvláště pak při anonymním hlasování na internetu, kde dokáže zkusit člověk přidat x hlasů svému favoritovi. Samozřejmě, i kdyby takové věci neexistovaly, stačí pouze spousta známých, kteří se školou nemusí mít nic společného,“ zněl například jeden z nesouhlasných názorů.

Myslím ale, že více bylo těch, kteří anketu uvítali, byť měli některé připomínky. „Asi by měl vyhrát někdo, kdo je nejen oblíbený, ale také kdo dokáže předat znalosti a má auto-

ritu,“ uvedl pisatel. Někteří čtenáři rovněž debatovali o úrovni školy, jiní se vyjadřovali, jak moc či málo se radnice stará o vybavení školy, došlo i na debatu o výchově dětí, zda je více pochybení u rodičů či učitelů.

Osobně si myslím, že i taková debata o škole má smysl. Dokonce bych řekl, že jakákoliv debata o jakékoliv škole má smysl. O školách, učitelích, žácích a především výuce by se mělo mluvit mnohem více, než se tak děje. A ostrožská anketa byla možností takovou debatu uskutečnit.

Kdo vyhrál? Z celkových 264 hlasů bylo vybráno z obou dvou stupňů základní školy vždy po třech členech pedagogického sboru, kteří byli následně 1. dubna na radnici oceněni malými dárky - kdo to byl, radnice neoznámila.

A kdo byl nebo je podle vás nejlepší ostrožský učitel? Napište nám do redakce. Ale ne anonymně.

RB

Vzpomínka na osvoboditele

Více jak padesát let po druhé světové válce už na její oběti zapomínáme, přesto jsou jednotlivci, kteří ctí tyto oběti dodnes - jako třeba pánové Julius Kodrík a Antonín Pšurný z Uherského Ostrohu, kteří přišli k místnímu památníku. Když hrála děcka ze základní umělecké školy hymnu, pan Kodrík vzpřímeně stál, oči měl zavřené a v ruce držel kytku karafiátů svázanou mašlí v barvách státní vlajky. „Nenávist není v přírodě. Je v nás samotných, nosíme ji v sobě. Každý z nás někoho nenávidí, ale tehdy se nenávist proměnila v člověka jménem Hitler, v jednoduchého člověka, kterému podleho celé Německo,“ pronesl poté krátký projev před pomníkem, na kterém jsou jména těch, kteří v Uherském Ostrohu padli v boji za svobodu. „Budme za ni vděční, važme si jí.“

ZL

Díky za muziku v Ostrohu

V Uherském Ostrohu bylo možné slyšet v minulých týdnech hodně rozdílnou muziku. Kromě klasického folkloru (o němž se zmiňujeme na straně 45) si mohli diváci poslechnout veleznámý soubor Hradišťan (snímek vlevo). Kostel sv. Ondřeje byl tak plný, že kostelní lavice ani nestačily. Poděkování patří ostrožské radnici i farnosti za pozvání Hradišťanu a jeho účinkování v kostele, ani sám primáš Jiří Pavlica si nemohl vzpomenout, kdy jeho muzika naposledy ve městě hrála.

Za pozornost ale určitě stojí i pravidelný festival teenagerovských kapel Leciánova bota, který organizuje Dům dětí a mládeže Pastelka a ostrožská radnice. Hlavním „tahounem“ je ale Radek Nožička, který uvítal v Ostrohu šest skupin. Nakonec zvítězila skupina B & W Bunny z Kroměříže (snímek vpravo), která vznikla v roce 2008. Celý festival byl výborně zorganizovaný, na konci hrála příjemný jazz kapela Jazzgang. Jen je velká škoda, že nepřišlo více diváků, mohli slyšet spoustu mladé muziky. Kde jste, mládeži, byli? Videoukázku i fotky najdete na stránkách www.slovackoDNES.cz

Text a foto: RB

„Každý deň je krátky“

Portrét zajímavé ženy z Ostrožské Nové Vsi, paní Marie Červenákové

„Mě to enorm tak baví.“ *Tetička, která vždycky milovala historii, ale mohla se jí věnovat až po odchodu do důchodu - Marie Červenáková z Ostrožské Nové Vsi.* **FOTO: RB**

Než začnu vyprávět následující příběh, chtěl jsem vás požádat, jestli byste se podívali na samotnou fotografii. Možná právě díky ní si více než při čtení článku představíte životní optimismus a nadšení ženy, o které vám budu nyní psát.

Jmenuje se Marie Červenáková, žije v Ostrožské Nové Vsi, je jí 87 let, celý život ráda pracovala. Jednoduše řečeno, žila poctivý život - stejně jako mnozí jiní lidé, o kterých nikdy neuslyšíme, protože prostě „jen“ žili nenápadně a skromně, v lásce ke svým blízkým. Já vím, i jejich životy by mělo smysl zaznamenat.

Ovšem paní Červenáková si zaslouží pozornost především za to, čemu se začala věnovat po odchodu do důchodu. Nejdříve dvanáct let, týden co týden, jezdila do Veselí nad Moravou. Chodila vyšívat do kroužku krojové vzory, řadu věcí měla na výstavách. A při návštěvě Veselí se rovněž nikdy nezapomněla stavit v prodejně knih.

A pak, když skončila v kroužku, začala se detailně zabývat historií Ostrožské Nové Vsi, konkré-

ně začala sepisovat informace o jednotlivých domech a lidech, kteří v nich žili či žijí. Oblekla se do pravého slováckého oblečení tetiček (v panském nikdy nechodila) a vyrazila z domu.

„V okresním archívu v Uherském Hradišti jsem byla třiatřicetkrát, a kdybych mohla, chodila bych tam dodnes. Ze sčítacích listů jsem si opisovala celú dědinu. Jezdila jsem i po dědině na kole, psala si, co mně kdo vykládal,“ vypráví paní Červenáková o tom, jak začala dávat dohromady informace o vesnici.

Ještě zajímavější ovšem je, jak tuto svou činnost tajila před rodinou. „Tož, naši to vůbec nevěděli, jak oni odešli ráno do práce, já sem sedla na vlak a o čtvrt na dvě sem jela z Hradišťa zpátky. Do té doby sem byla v archívu.“ A když se jí tam ptali, proč se o svou vesnici tak dopodrobna zajímá, jestli bude psát knížku, ona řekla: „Mě to enorm tak baví.“

A proč své cesty tajila? Měla obavu, že se jí budou lidé smát, vždy ji znali jako obětavou ženskou, která se nevyhýbá praktické činnosti, ale studování v archívu?

Její vztah k historii ovšem není nijak náhodný, měla ji ráda od dětství. „Mě to dycky strašně zajímalo už jako děcko ve škole, dodneška si například pamatuju, že Hůnové vyplenili Říši římskou roku 416.“

Jenže v životě se musela co ohánět a na historii pochopitelně čas nebyl, rodiče ji nedali na žádnou střední školu, vyrůstala v chudé zemědělské rodině, její otec měl třináct sourozenců, její maminka byla od tří let bez maminky.

Práce ještě přibývalo, když se vdala, její manžel byl dřič, statečný muž, který nepodleh nátlaku a nikdy nevstoupil do družstva. A těžký osud s ním sdílela i jeho manželka. Zažili mnoho příkoří i těžkých chvil, syn jim tragicky zemřel, politická moc je pro změnu pronásledovala za to, že odmítali družstvo. Museli odvádět státu velmi vysoké dávky, oba obtížně hledali zaměstnání, režim se mstil i jejich dvěma dcerám, v nejhorších chvílích chodili všichni na dřevo do lesa.

„On nechodil ani volit, sedm lidí nechodilo, on byl mezi něma. Obecní rozhlas hlásil, kdo nepři-

šel, pořád ho čekali, a on nešel. Říkal, že sa k nám nezachovali spravedlivě, všeco nám vzali,“ říká paní Červenáková. Bez zlosti, hněvu, spíš jen konstatuje a stále se svýma očima usmívá. „Bylo to tak strašně nespravedlivé. Poctivě sme na tom pracovali, všeco sme plnili, žádné dluhy sme neměli.“

Nakonec našla práci ve Výzkumné stanici plodin a luskovin v Uherském Ostrohu. „Mně nebylo nic zatěžko, já sem strašně ráda pracovala,“ řekne opět optimisticky a i tady osvědčí svou výbornou paměť, protože si pamatuje z práce mnohé detaily.

Pracovat začínala jako mladá holka v továrně na cukrovinky a čokoládu v Uherském Hradišti, to vydělávala 45 korun. Za týden. Vstávala brzy ráno, podojila krávy (aby pomohla mamince s prací, jak mi vysvětluje), kolem šesté odjela do Hradiště, práce ji končila v šest a do devíti čekala na spoj domů. Když pracovala na výzkumné stanici, měla 3,30 na hodinu, pak 3,70 a nejvíc 4,20 koruny. „Já sem nemohla vydělat víc než 600 korun za měsíc, to sa nedalo... Měla sem hodin jak u hodináře, v poli sem pracovala do noci.“

Vyprávět o paní Červenákové by šlo ještě dlouho, třeba o tom, jak každé ráno snídá med, jak bojuje se zdravotními problémy, jak zve dopisy na návštěvu lidi, s kterými by si chtěla popovídat. Nebo jak důležitá je její existence pro její vnučku. „Babičko, vy ste tak krásná,“ uslyšela od ní.

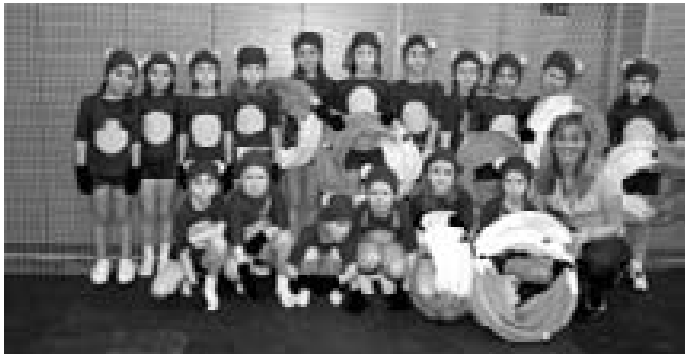
„Eště bych tady na světě chtěla byt, každý deň je pro mě krátky,“ říká při loučení.

Nevím, možná se mi nepodařilo přiblížit vám tuto ženu, možná neporozumíte, proč jí i takto přes časopis vzkazují - paní Červenáková, bylo pro mě ctí vás poznat.

Radek Bartoniček

Deset let s aerobikem

Bohdana Poláchová z O. N. Vsi přivedla ke sportování stovky dívek

Bohdana Poláchová s dětmi při oslavách deseti let Aerobik klubu Stonožka v Ostrožské Nové Vsi. FOTO: RB

Když jsem se šel podívat do Ostrožské Nové Vsi na oslavu deseti let místního Aerobik klubu Stonožka, žasl jsem nad tím, kolik dětí se tomuto cvičení věnovalo a věnuje. A podobně jsem žasl v případě Uherského Ostrohu. O to větší bylo moje překvapení, jakmile jsem zjistil, že ono velké množství se dalo na aerobik vlastně kvůli pouho pou-

hým dvěma ženám - v Ostrožské Nové Vsi Bohdaně Poláchové, v Uherském Ostrohu Vladce Morávkové. O první jmenované si můžete přečíst nyní, o druhé z nich v příštím čísle.

„Od šesti let jsem se aktivně věnovala sportovní gymnastice,“ říká Bohdana Poláchová, která v dorostu začala dělat trenérku. Lákal ji ale aerobik, nejdříve cvi-

čila rytmickou gymnastiku a po mateřské dovolené už byla cvičitelkou aerobiku.

„Děti jsou osobnosti a každé z nich má svoje kouzlo. To je to, co naplňuje můj život. A v tělocvičně jsou děti uvolněné, bezprostřední a velmi nápadité,“ vypráví a přiznává, že občas měla i chuť všeho nechat. „To víte, že mráčky přišly. Vždycky když toho bylo hodně, a nic jsem v osobním životě nestíhala. Ale rychle jsem se vzpamatovala a vrátila se do tělocvičny, kde mě rodiče v mládí nutili trávit veškerý svůj volný čas. A za to jim teď děkuji,“ odpovídá. Bohdana Poláchová začínala se svou dcerkou a čtyřmi dětmi ze školky, dnes vede Aerobik klub Stonožka s několika desítkami dívek, s nimiž připravila mnoho různorodých vystoupení a získala řadu ocenění. „Bez svých děvčat v klubu, bez jejich rodičů, bez zázemí u svých dětí, bez přítele

a rodičů bych to nikdy nedokázala. Také bez finančních prostředků z novoveského obecního úřadu a Regionálního centra Asociace sportu pro všechny v Uherském Hradišti.“

Samozřejmě, jak jde čas, jedny dívky přicházejí, další odcházejí, zajímá mě, jak moc v dobrém ovlivní aerobik dívky v dalším životě.

„Musím věřit a doufat, že jim dává hodně pozitivního. Kdo prošel tímto sportem, kdo nakoukl do atmosféry emočních chvil při vystoupení, týmové spolupráce, sportovního nasazení, nemůže odejít s prázdnou. Vzpomínky na dětství prožité v pohybu, sportu a tanci je v dospělosti zavedou na cestičku, která povede do tělocvičen, fit-center a různých sportovních míst. Věřím tomu, protože pohyb je život, a všem přeji šťastně vykročit!“

RB

Setkání s novoveskou školou

Náš časopis se snaží být v kontaktu s co nejvíce školami v našem regionu, jsme vděční za každé takové setkání či pozvání - jako například v případě Ostrožské Nové Vsi.

S tamními školáky jsem se setkal v posledních době hned třikrát, nejdříve ve Slováckém muzeu v Uherském Hradišti, podruhé při Dnu země a potřetí při školním „básnění“, tedy recitaci.

Každé takové setkání bylo příjemné, jen si třeba představte, že v muzeu píšete o zájmu škol o tamní velikonoční program, chodí jedna uherskohradištská škola za druhou a najednou se objeví škola jiná - novoveská.

Nebo, když čekáte, jestli se nějaká škola z našeho regionu ozve s pozvánkou,

cože zajímavého dělá - a opět Novovešťané. „Přijedte na náš Den země,“ píše jedna z učitelek. A když přijedete, vidíte, jak novoveským školákům létají ve velkém větru tisíce barevných vršků od PET lahví vzduchem, oni se je snaží „zkrotit“ a vytvořit z nich strom. Bylo zajímavé je sledovat, jak hory vršků všelijak přesypávají z pytlů do krabic a pak z nich tvoří právě barevný obraz.

Nepochybuji, že také na jiných školách dělají leccos, co by stálo za pozornost, jenže - jaksí mlčí. A když některé z nich nemají ani internetové stránky, nevíte o nich nic. Naštěstí jsou výjimky. Ta novoveská i některé další, kam zamíříme příště.

Text a foto: RB

Další premiéra ochotníků

Blatničtí ochotníci potěšili spoustu místních lidí svou novou komedií Rudolfa Trinnera „Holka odjinud“. Zájem byl velký, musely se nosit i židličky z „kumbálu“

„Zaměřujeme se na komedie, protože se lidem líbí, ale ne na úplně ty jednoduché. Musí mít děj a být pěkně na divání,“ sdělil jeden z herců Josef Hanačík, který je od obnovení divadla jeho členem. „Pro divadlo dýchám a žiju. Když jsem se dozvěděl, že se před lety zase dává dohromady, neváhal jsem a okamžitě se přihlásil.“

Režisérkou divadla je Anna Křiváková, a to už od roku 1980. Začínala jako herečka, s divadlem je spojeno zhruba padesát let jejího života a od počátku si

vede kroniku, sesbírala mnoho vzpomínek od pamětníků, zná názvy a obsazení her i téměř všechna jména členů od počátku divadla v Blatnici.

Když jsem tuto ženu pozorovala při generálce, žasla jsem s jakou láskou k divadlu i hercům přistupuje a poctivě dotahuje nejmenší detaily. „Divadlo je můj kůň a potlesk největší odměna,“ říká.

Za sebou má spoustu divadelních rolí a nepochybně je dnes velkou osobností místního ochotnického divadla. Psát o tom, kolik času mu obětovala, by bylo asi zbytečné, nedá se spočítat a ničím nahradit. Vlastně dá, radostí publika. Držme jí pěsti, aby měla vždy dost energie do režirování.

ZL

Čunek i Pavlica v Blatnici

Bylo to jedno z nejzajímavějších setkání v našem regionu za poslední měsíce. Alespoň podle jmen. Česká křesťanská akademie v Blatnici pod Sv. Antonínkem pozvala do Blatnice čtyři známé Jiří - astronoma a astrofyzika Grygara, primáše cimbálové muziky Hradišťan Pavlicu, zakladatele folkové skupiny Spirituál kvintet Tichotu a kontroverzního předsedu KDU-ČSL a senátora Čunka.

Věřte, že takové setkání mi na první poslech přišlo stejně nezvyklé jako možná některým z vás. Nakonec se ukázalo, že tito Jiří, každý jiného profesního zaměření, dokáží spolu výborně komunikovat, zvláště, když jejich besedu dobře moderovala Kateřina Cábová.

Toto setkání bylo v pořadí už několikátým počinem České křesťanské akademie, která nedávno pozvala do Blatnice například vynikajícího fotografa Jindřicha Štreita. Díky akademii tak mohou lidé nejen z Blatnice, ale i z okolí poznat známé lidi, které by možná jinak nepotkali. Navíc celé dubnové setkání Jiřích mělo ještě „vyšší“ smysl. Výtěžek z dobrovolného vstupného 8 581 korun putoval salesiánům z domu Ignáce Stuchlého ve Fryštáku na Moravě. A ještě zajímavé webové stránky organizátorů - www.bnn.cz.

ZL

Loučení s panem Bogarem

Jel jsem v dubnu zrovna Blatnicí pod Sv. Antonínkem, když místní rozhlas oznamoval smutnou zprávu.

„Stín smutku padá do dnešní jarní nálady. Smrt zvítězila nad životem, nad dlouhým životem našeho spoluobčana, pana Josefa Bogara,“ oznamoval rozhlas, a následovalo citlivé loučení, jaké jsem ještě nikdy nikde neslyšel.

Bylo to velmi důstojné rozloučení Blatničanů s tímto vzácným mužem, otcem čtyř dětí, strážcem kaple na An-

tonínku, ctitelům P. Antonína Šuránka, pamětníkem, který sepisoval rodinnou kroniku.

„... Nevolejte prosím, už Pán Bůh si mě vzal, však vy svou cestou, ještě dlouho jděte dál. A pokud jsem byl ten, kdo láskou svou vás hřál, kdo v chvílích těžkých, tu po boku stál, jen květů pár mi prosím k mé rakvi ještě dejte, a pak už jenom s láskou a v dobrém vzpomínejte,“ znělo mimo jiné z rozhlasu.

RB

FOTO: Lenka Fojtíková

Blatnický košť má atmosféru

Reportáž z koštu vína a pozvánka do sklepů na 23. května

Není moc koštů vína, které přes rok navštívím, ale když už bych si měl vybrat jeden jediný, výběr by byl jednoduchý - ten blatnický, ve starém dobrém kulturáku.

„Před půlhodinou sem zjistil, jakú sem udělál chybu, že sem šel místo koštu do vinohradu,“ volá na mě jeden z vinařů, když jdu na košť a on se rozhodl raději ve vinohradu stříhat hrozny. Tož, strýcu, udělali ste velikú chybu.

Proč si vybrat ke koštu právě Blatnici? Nahlédněte dovnitř, kulturák je plný, pod pódiem hrají velezkušení staří Burčáci, přidávají se k nim zpěvem místní chlapi, obsluha skoro nestačí nalévat, takový je o košť zájem.

Mezi radosti, které život přináší, by kromě koštů mělo být zařazeno i naslouchání vinařům, je zážitek je poslouchat. Teď nemyslím takové ty základní rady, které se dávají neznalým „Pražákům“, myslím tím spíše povídání mezi už letitými vinaři, chlapi, kteří už nemusí svou „chytrost“ nikomu doka-

zovat, mají hromadu zkušeností a také hromadu mozoľů z vinohradu. Je zážitek je poslouchat, strašně jsem litoval, že mám mizernou paměť a mnohé věty si nedokážu zapamatovat.

Ale nevadí, mám je před očima, slyším i teď ozvěnu jejich slov, v nose mám stále vůni či pach sálu, jazyk stále neztratil chuť vína, chuť, která jde logicky dolů s tím, jak ubývá vypitých dobrých vín, na konci zůstávají ty nejhorší, a i když nechcete, „čumák“ se vám začíná křivit - není špatné mít po ruce lahvinu něčeho dobrého, čím byste svůj výraz vylepšili.

Budete se asi smát, ale celé ty hodiny jsem pozoroval mizející vypité flašky vína a byl jsem strašně zvědavý, jestli chlapi vypijí i ty nejhorší vzorky.

„Není to tak moc roků, kdy sme to zkusili, zostali poslední tři flašky, které sme pili už na silu,“ říkal mně s úsměvem jeden z vinařů. Moc jsem se těšil na to, kdyby takový okamžik nastal i letos.

Blatnice má určitě co nabídnout, přijďte tam i v sobotu 23. května, kdy místní vinaři otevrou své sklepy. Bude jich přes třicet!

RB

(Video z koštu s Burčáky najdete na www.slovackoDNES.cz)

Zůstala poslední...

Potkal jsem ji ve Slovákém muzeu v Uherském Hradišti před velikonočními svátky, když své umění ukazovalo návštěvníkům na pozvání vedení muzea.

Paní Růžena Kozumplíková z Blatnice pod Sv. Antonínkem, poslední žena, která tady umí plést věci z orobince. Kdysi jich bylo v Blatnici mnoho. Kdysi. „Všecky byly starší jak já, teď už z nich nikdo nějní,“ říká.

Věřili byste tomu, že v sedmdesátých letech bylo v Blatnici dokonce patnáct žen, které se živily právě tímto řemeslem,

a to přímo pod Ústavem lidové umělecké výroby?

Vycházely z tradice, podle paní Kozumplíkové ji přinesli legionáři z Ruska. „Bylo to řemeslo chudých. Kdo měl jednu kravku a trochu pola, tož co mohl přes zimu dělat? Aby sa uživil, tak si toto našali, uplétlí, dali na zahradu.“

Však se také v Blatnici říkalo, že „chudobní lidé přes zimu plácajú cihlu a majú peníze“. A proč cihlu? Protože při práci s orobincem ho musíte při pletení vždycky cihlou zatížit, jinak byste neudělali vůbec nic.

Růžena Kozumplíková už orobinec řadu let neplete, jen občas právě takto na ukázkou, před čtyřmi lety ji o to požádala blatnická radnice, když chtěla

toto řemeslo zachytit na video. Byla by škoda, kdyby pletení s orobincem zůstalo už jen na video.

RB

Když Lipov, tak folklor

Jako první představujeme dětský folklorní soubor Lipovjánek I

Tady na fotkách se můžete podívat na děti z Lipovjanku I vystupující na letošním ročníku Mladého Horňácka doma v Lipově. V příštích číslech časopisu vám představíme další úspěšné soubory z Lipova. FOTO: RB

Už jsem si zvykl, že pódium lipovské sokolovny patří v našem regionu k místům, kde má folklor jeden ze svých nejmilejších domovů.

Zatím naposledy jsem tady sledoval známou folklorní přehlídku Mladé Horňácko, brzy se v Lipově na sokolovně uskuteční (16. května) přehlídka tanečníků vrbuňku.

Nebudete se proto zřejmě ani divit, když napíšete, že lipovský folklor má zvuk hodně daleko a zřejmě je tím největším „vývozním artiklem“, který Lipov proslavuje víc než cokoliv jiného.

Z posledních úspěchů můžu vybrat například vítězství ženského Sborečku žen z Lipova v celostátní anketě Foskar nebo postup Lipovjanku I z Mladého Horňácka mezi deset nejlepších dětských

souborů jihomoravského kraje na soutěž do Strážnice.

Postupně bychom vám rádi v časopise představili jednotlivé lipovského folklorní skupinky. Začínám tedy Lipovjankem I. „V současné době máme 28 dětí od první do čtvrté třídy a také jednoho zpěváčka z mateřské školky,“ říká mi do telefonu vedoucí Lipovjanku Jarmila Ovečková.

Zastihl jsem ji náhodou, když jsem ji telefonicky sháněl v základní škole, která je skutečnou „mekkou“ místního folkloru - myslím, že málokterá škola se jí může rovnat. Paní učitelka Ovečková začala vést děti už v roce 1982, nejdříve s paní učitelkou Karáskovou, později dlouhá léta sama, a nyní v poslední třech letech s paní Renatou Galečkovou.

„Není tady bohužel nikoho, kdo

by to převzal,“ odpovídá na mou otázku, jestli ji už tak dlouhé vedení dětí „nezmáhá“.

Nejdříve žila ve Veselí nad Moravou, v osmdesátých letech se odstěhovala do Lipova, kde pracuje její muž jako lékař. Škola a děti tvoří většinu jejího života, cvičí každý týden v pondělí ve škole, na Mladé Horňácko si připravili program „Co mají mamka v zahrádce“.

Představte si plné pódium krojovaných dětí, nejdříve zpívají, potom si mezi sebou povídají. Třeba o tom, jaké kvítečka a bylinky rostou v zahrádce jejich maminek. „Naše babička říká, že jsou takové bylinky, které ti povolají chlapce a on sa do tebe zamiluje,“ říká jedna z dívek. „A které, honem, rekní!“ volají na ni ostatní děvčata.

Ptám se paní Ovečkové, jak je to se zájmem dětí, jejich vztahem k muzice. „Zejména na prvním stupni školy je zájem o folklor velký, když jsou děti starší, už je to horší, kluci začínají mutovat, holčákům chybějí tanečníci,“ říká.

Velmi mě zajímá, jestli je vztah k folkloru, který děti v Lipovjanku získávají, ovlivní i v dalším životě, jestli se k němu vracejí třeba už jako diváci.

„Stoprocentně ano. Potkávám mnoho dětí, které jsem vychovávala, tyto děti už mají své děti, a já vidím, že řada z nich vztah k folkloru má po celý život. Potkávám je na Horňáckých slavnostech i na dalších akcích, někteří z Lipovjanku navíc zůstávají folkloru věrní například jako muzikanti,“ vysvětluje mi Jarmila Ovečková.

RB

Čarodějnice v lipovské školce

Velmi hezký slet čarodějnic jsme zažili při návštěvě lipovské mateřské školky.

„To jsou naše zlatička“, říká o dětech ze školky její vedoucí Dagmar Šantavá, a z dění kolem sebe jste mohli poznat, že tomu tak skutečně je.

V Lipově totiž připravily paní učitelky za pomoci některých maminek ze sletu krásnou akci, která začala na zahradě školky, pokračovala trasou lesíkem

a končila opékáním buřtů opět na zahradě.

To vše moderovala s velkou chutí paní učitelka Ivana Jagošová, v lese číhala upovídaná čarodějnice Kotrmešina v podání paní učitelky Zdeňky Selucké, která měla pomocnice v žákyních školy, Dominice Štefkové a Zuzaně Urbánkové. Díky lipovské školce za pěkný zážitek.

RB

(Fotky a videoukázku najdete na www.slovackoDNES.cz)

Odvážný pokus louckých ochotníků

V Louce chtěli zahrát *Gazdinu robu*. A s náročnou hrou si poradili velmi dobře

Do premiéry představení *Gazdina roba* zbýval pouhý den a na zkoušce ochotníků z Louky to bylo pořádně znát. Nervozita byla cítit na každém kroku, všichni herci se viděli takto pohromadě téměř poprvé a měli pocit, že jejich výkonům chybí to a to, leckdo lovil v paměti text, režisér zdálky i z blízka lamentoval, co vše by se mělo vylepšit.

Velmi mu na této hře záleželo, už dlouho měl sen, že jeho ochotníci budou hrát právě *Gazdinu robu*, známou a náročnou hru, která má daleko do klasických ochotnických taškařic či pohádek.

Děj hry může znít na první pohled obyčejně („krajčírka“ Eva se nešťastně zamiluje a nakonec spáchá sebevraždu), jenže autorka Gabriela Preissová napsala dílo, které už druhé století oslovuje diváky i divadelníky. Ve hře je toho mnoho, co naléhavě zasahuje diváky i dnes, slovník i prostředí se samozřejmě od devatenáctého století změnilo, ale podstata, člověk, jeho uvažování a chování, se téměř nezměnily.

Zkouška na představení už trvala

Hlavní představitelé, Martina Maňáková a Jaroslav Šráděja. Fotka je z přípravy představení, takto vesele je spolu v samotné hře nevidíte. FOTO: RB

několik hodin a režisér „sliboval“ další zkoušení, nacvičit bylo třeba i takové věci jako složité manipulování s kulisami. Bylo mi jasné, že loucké ochotníky čeká ještě hodně dlouhý večer. Kdoví co řeknou diváci.

Už premiéra ale ukázala, že diváci jsou nadšeni. A stejně spokojené reakce následovaly i při re-

prízích, jedno přestavení museli v Louce přidávat, a kdyby někteří herci už neměli jiné povinnosti, s klidem by sál ještě zaplnili vícekrát. V Louce hraje hlavní roli Martina Maňáková, jejího milého, který ji svádí a nakonec opouští, Jaroslav Šráděja. Oba jsou výborní, Šrádějovi uvěříte, když nejdříve Evu svádí, žadoní u ní

a prosí ji o svatbu, aby ji v druhé části zcela pragmaticky a vlastně chladně opustil, a to hlavně kvůli penězům.

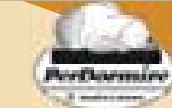
Martina Maňáková má jednu z nejobtížnějších (ale i nejkrásnějších) rolí, jakou může herečka mít. Je výborná, její *Gazdina roba* je paličatá i dojemná, dokáže jít za svou láskou navzdory odsudkům dědiny. Miluje, ale bere si nemilovaného, umírá jim dítě, ona utíká za tím, kterého milovala a věřila mu, po dalším zklamání se ale rozhodne pro sebevraždu. Také pro další herce není toto představení, zbavené jakéhokoliv humorného místa, vůbec jednoduché. Charakter svých postav dokáže vystihnout a diváky zaujmout i v případech, že třeba hrají jen menší roli. Důležitá je v *Gazdině robě* i hudba, loucký ansábl dokáže stoprocentně využít fakt, že má mezi sebou výborné zpěváky a muzikanty. K tomu krásné kulisy a nádherné kroje. Prosim další reprízy!

RB

(Videoukázka z představení je na www.slovackoDNES.cz)

H-NÁBYTEK
PODNIKOVÁ PRODEJNA

NA RYNKU 1493
TEL.: 572 501 602
KUNOVICE

Největší výběr ortopedických
• zdravotních matrací • příkrývek
• polštářů • roštů • postelí

SPECIALIZOVANÁ PRODEJNA NA ZDRAVÉ SPANÍ!

Mimořádné cenové zvýhodnění postelí, kvalitních ortopedických matrací a polštářů

Při zakoupení matrace **DÁREK** - ortopedický polštář nebo ledvinový pás

Výjimečné dny 18. - 19. 6. 2009

**Jedinečná příležitost výběru matrací za pomoci specialistů
na zdravé spaní a elektronické měřící deky.**

skříně • komody • dětské pokoje • ložnice •
sedací soupravy • jídelní sety • tv stolky • PC
stolky • postele

Nábytek z materiálů:
BOROVICE, SMRK, BUK, DUB,
LAMINO aj.

Týden zdravého spaní ve dnech 15. - 19. 6. 2009

www.hubertus-nabytek.com

Neznámý příběh učitele Karlíka

V padesátých letech Státní bezpečnost zatýkala v Ostrožské Lhotě i v jejím okolí

Toto je příběh, který bude pro mnohé čtenáře zcela nový a překvapivý. Je to příběh naší nedávné historie, příběh lidí, kteří kolem nás žili, bojovali proti nesvobodě a tvrdě za to zaplatili. Tento příběh objevil a sestavil z archivních dokumentů pan Miroslav Šálek z Ostrožské Lhoty, který si zaslouží za své bádání obrovský dík - objevil už mnoho zajímavých informací. Moc bych si přál, aby jeho informace vedly k tomu, že lidé, o kterých píše, se dočkají vzpomínky a třeba i nějaké památky.

„Koncem roku 1951 byl v naší obci zatčen Svatopluk Karlík. Byl to náš učitel, založil ve Lhotě organizaci Červeného kříže, vedl žáky ve fotbale, jezdil s nimi na bicyklech na zápasy v okolních obcích. Nebydlel tu dlouho, zmizel a zbyly jen dohady,“ začíná své psaní pan Šálek.

Přitom popisuje, jak navštívil Archiv bezpečnostních složek v Praze a tam si prohlédl dva svazky označené KARLÍK A SPOL., uložené do archivu v roce 1959. V nich je ukryt příběh, který pan Šálek popisuje a já vám ho ve stručnosti převyprávím.

V druhé polovině roku 1951, kdy byl komunistický teror na vzestupu, získává Státní bezpečnost informace o tom, že v Ostrožské Lhotě, Blatnici pod Sv. Antonínkem a dalších obcích existuje skupina, která pomáhá lidem dostat se na svobodu za hranice.

Pohraniční hlídka totiž překvapila u hranic s Německem trojici mužů, kteří se pokusili hranice přejít. Dva jí utekli, jednoho lapila a tvrdě vyslýchala.

Tak se Státní bezpečnost dostala k rodině Hošků, kde utečenci přespávali. A v bytě Hošků bezpečnost našla dopis pro převaděčku Annu Bezděkovou - z Blatnice pod Sv. Antonínkem. Zároveň tajná policie zjistila, že u Bezděků ve vinném sklepě se skrýval převaděč Rudolf Šíma, který přes hranice převedl kněze z Moravského Písku Vojtěcha Tichého. Anna Bezděková mu nosila do sklepa jídlo.

Ke konci roku 1951 tak začala Státní bezpečnost se zatýkáním. Pan Šálek objevil mimo jiné tento zápis Krajského velitelství StB Gottwaldov, toho času v Uher-

Neznámý příběh učitele Karlíka je jedním z mnoha příběhů, o nichž se mluvilo při dlouhé přípravě knihy o Ostrožské Lhotě. Schůzky (z nichž je i tato fotografie) nad knihou byla vždy možnost žasnout nad tím, kolik příběhů a zajímavostí kolem nás je. Miroslav Šálek, který dokázal dát příběh učitele Karlíka dohromady, je ten muž vlevo. Dalšími spoluautory knihy je (zprava) Václav Pavlas, Josef Páč a vydavatel Tomáš Ježek. Kniha by měla vyjít letos v červenci.

ském Hradišti, ze dne 22. prosince 1951:

„Byli zatčeni učitel Svatopluk Karlík, bytem v Ost. Lhotě č. 388 a jeho žena Jarmila. Karlíková zatčena v bytě, učitel při zkoušce divadelní hry v budově obecního úřadu. Vše proběhlo klidně.“

A další zápis z 26. 12. 1951 informuje, že na Vánoce byly zatčeny následující osoby:

„Byla provedena realizace těchto osob: Josef Šálek, krejčí z Ostrožské Nové Vsi, Otto Látal z Blatnice, František Cícha, rolník z Blatničky. František Bezděk a Antonín Samson (oba z Blatnice) nebyli doma zastíženi.“ Bezděk utekl do Kanady, Samson se ukázal až po roce 1960. Autodopravce Otto Látal, který převážel potenciální uprchlíky k hranicím, podepsal po zatčení slib mlčenlivosti a byl propuštěn.

Z archivních dokumentů zároveň vyplývá, že podle Státní bezpečnosti existovala převaděčská skupina Antonín, jejímž velitelem byl údajně právě učitel z Ostrožské Lhoty Svatopluk Karlík.

Podle bezpečnosti skupina provedla osm převodů, mimo jiné zajistila přechod za hranice kněze Josefa Lukáše, Jana Červenáka, zaměstnance pošty z Ostrožské Nové Vsi, či Josefa Dufky.

Karlík podle záznamů údajně posílal do zahraničí také zprávy o hospodářské a politické situaci v Československu, čtyři zprávy odvíšovala Svobodná Evropa. Z výsledků se policie rovněž dozvěděla, že Karlík dostával vzkazy přes vysílání Svobodné Evropy. Před soudem se nakonec ocitlo několik lidí z našeho regionu. Tresty byly mnohaleté, včetně propadnutí majetku.

Tady jsou jejich jména a tresty:

Svatopluk Karlík - 21 let vězení, 20 tisíc korun pokuty a propadnutí celého majetku

Jarmila Karlíková - 12 let, 5 tisíc pokuty a propadnutí poloviny majetku

Anežka Boučková (narozená v Chylicích, bytem v Praze) - 12 let, 20 tisíc pokuta a propadnutí celého majetku

Josef Šálek, krejčí, 12 let, 10 tisíc pokuty a propadnutí celého majetku.

Antonín Červenák (bratr Jana Červenáka) - 7 let

Boh. Kovařík - 13 let

Emilie Růžičková (učitelka z Ostrohu) - 14 let, pokuta 20 tisíc korun a propadnutí celého majetku

František Cícha - 6 let, 10 tisíc pokuty a propadnutí celého majetku

Anna Bezděková (svobodná, neploletá) - 8 let, 15 tisíc pokuty a propadnutí celého majetku

František Mičulka (z Blatničky) - 8 let, 15 tisíc pokuty a propadnutí celého majetku

Václav Pavlíček (z Mor. Písku) - 7 let, 5 tisíc pokuty a propadnutí poloviny majetku

Vladimír Kotas - 13 let, 20 tisíc pokuty a propadnutí celého majetku

Štěpán Kučera - 11 let, 10 tisíc pokuty a propadnutí celého majetku.

Pan Miroslav Šálek zjistil ještě řadu dalších informací, k nimž se vrátíme. Tento článek by neměl být tečkou, ale naopak začátkem objasňování a připomínání staletých činů těchto našich spolurodáků.

RB

Děcka ze Lhoty se dočkají svého hřiště

Nová informace - relaxační zóna bude otevřena v neděli 31. května

Projekt, na jehož uskutečnění se těší snad všichni rodiče s malými dětmi v Ostrožské Lhotě, dostává už konkrétní obrysy. V místech, kde byl spíše neupravený terén s několika stromy, vzniká oplocený areál s označením relaxační zóna. Ze všeho nejvíce jde ovšem tady o vznik pořádného dětského hřiště, které ve Lhotě citelně chybí. Zatím chodí děti především na provizorní „plácek“ na hřiště, ten ale není pro ně příliš bezpečný. Většina peněz na nový areál jde z peněz Evropské unie, celkové náklady dosáhnou téměř šesti milionů korun.

Jak bude celý areál vypadat a jak moc bude vyhovovat dětem i dalším návštěvníkům se uvidí zřejmě ke konci května, kdy by měl být areál z větší části hotový. V dalším čísle časopisu vám už tento areál ukážeme v plné kráse, největší obavy panují kolem toho, zda někdo nebude věci v relaxační zóně ničit. Byť by člověk myslel, že nemůžou nikomu vadit, existují jedinci, kteří ve Lhotě ničí cokoliv.

RB

Pracovníci stavební firmy odklízají z budoucí relaxační zóny původní skluzavku, kterou mimochodem někdo několikrát poškodil. Nový dětský areál bude oplocený. FOTO: RB

Aktuální informace od starosty Ostrožské Lhoty Antonína Jelénka

• Pro ulici Záhumní je zpracována dokumentace k řešení možného rozšíření parkování podélně s komunikací. Parkování se bude řešit před domy občanů, kteří o toto budou mít zájem. Ostatní prostory před domy zůstanou jako zahrádky.

• V současné době se zpracovává projektová dokumentace na zateplení budovy zá-

kladní školy a výměnu všech nevyměňených oken a dveří. Dokumentace bude řešit zateplení tak, aby zůstalo původní členění fasády, včetně nápisu a zachování reliéfu nad hlavním vchodem.

• Máme zpracovanou projektovou dokumentaci na úpravu okolí základní školy a kostela. Nyní doplníme dokumentaci zahradnických úprav prostoru

a pokusíme se v rámci dotačních programů zajistit finance na tuto akci.

• Obec v minulých letech vykoupila neobývané nemovitosti naproti hasičské zbrojnici. Zpracovávána studie, kterou nechala obec zpracovat podává přehled o možnostech výstavby soukromých rodinných domů s tím, že obec pozemky odprodá a následně

provede i propojení chybějících inženýrských sítí.

• V letošním roce musí být opravena projektová dokumentace k silničnímu průtahu obcí, zpracovaná v r. 2006, a vyřízeno stavební povolení. Vše se odvíjí od možnosti financovat tento projekt Zlínským krajem. Věřím, že v roce 2010 dokážeme společně tuto akci konečně realizovat.

Bubáci a hastrmani

Důležitým obohacením kulturního života v Ostrožské Lhotě je činnost místního ochotnického spolku Na Záhumní, který si na jaro připravil pro diváky zcela nové představení. Tentokrát šlo o pohádku Bubáci a hastrmani, na kterou byl sál obecního domu dvakrát zaplněný. FOTO: RB

Otevřený domek

Folkloristé z Ostrožské Lhoty pozvali všechny zájemce do svého Lidového domku Háječek, který v minulosti zachránili před zbouráním. Hostů přišlo hodně, ochutnali zabičkové speciality i víno, poslechli si CM Višňa, mužský sbor i soubory Háječek s Kameňáčkem. FOTO: RB

Toto jsou volejbalistky, které byly součástí školní výpravy z polského regionu Nowy Dwór Gdańsk. Polská škola a velická škola už dlouho udržují blízké kontakty, žáci obou škol spolu se školami z Blatnice pod Sv. Antonínkem, Hroznové Lhoty a Lipova soutěžili ve Velké v nohejbalu, volejbalu, stolním tenisu a fotbalu. ZL

Více než 19 000 korun se podařilo získat veselské mateřské škole na Náměstí 24. dubna, která daruje peníze na očkování dětí z rozvojových zemí. Škola je zapojena do projektu UNICEF „Daruj panenku, zachrániš dítě“. Dvaatřicet panenek ušily maminky a babičky dětí - a prodej panenek vynesl právě přes 19 000 korun. ZL

Žáci ze Základní školy v Hluku vyrazili na úklid potoka a poznali, jak špatně to s ním vypadá. Moc se poté divili, když se přesvědčili, jaký nepořádek v potoku je, co všechno lidé vyhodili. RB

Přijďte si zahrát na golfové hřiště Jezera v Ostrožské Nové Vsi jako tato mládež, kterou jsme zastihli při tréninku. Manažerka golfového klubu Renata Prchliková všechny zve a vzkazuje, že nemáte mít obavu, zkusit z počátku odpalovat míčky může takřka kdokoliv. Vše najdete na webu www.gcu.cz. RB

Velmi zajímavého hosta pozvala do Uherského Ostrohu tamní farnost. Byl jím jezuita P. Petr Kolář, muž znalý světa i několika jazyků, který umí díky svému přehledu a znalostem vést poutavé polemiky. Účastníci besedy se o tom mohli přesvědčit, myslím, že odcházeli spokojeni. Jen více takových hostů. RB

Ochotníci z Lipova si připravili nové představení, ve kterém má vděčnou hlavní roli anděl. Díky němu herci rozehrávají řadu vtipných situací, které zaplněná sokolovna oceňovala velkým potleskem. RB

Centrum Otevřená škola v Ostrožské Lhotě se snaží dělat řadu zajímavých věcí. Bohužel v některých případech si toho Lhoťané příliš neváží - nebo o akcích málo vědí. Příkladem může být výstava známé malířky Lenky Jurečkové, o jejíž obrazy bývá velký zájem, naposledy vystavovala například v Trenčíně. RB

Posledním, co připomínalo společný projekt dílen na šití krojů v Blatničce a Uherském Ostrohu, byl nápis Středisko lidové tvořivosti a řemesel na budově Přizámčí. I ten je už ale minulostí. Nahradil jej nový název - Lidové tradice a řemesla Uherský Ostroh. Obě provozovny jsou samostatné a připravené na váš zájem. ZL

Květnovým turnajem v Ostrožské Nové Vsi vyvrcholila mariášová soutěž. Velký úspěch dosáhl Jakub Dominik z Ostrožské Lhoty, který skončil celkově na skvělém čtvrtém místě. RB

Již podruhé letos poměřili své znalosti z Vlastivědy a Přírodovědy všichni čtvrtáci na ZŠ v Ostrožské Lhotě. Celý projekt byl tentokrát zaměřen na starší české dějiny s pověstmi a horniny a nerosty. Do semifinále se probjovaly dvojice: Sára Indruchová + Klára Těthalová proti Jirkovi Martyčákovi + Romanu Janouškovi. O vítězství se ale nakonec rozhodovalo mezi děvčaty a na prvním místě se umístila Klára Těthalová.

Pokud se pohybujete v našem regionu, neměli byste vynechat návštěvu Vzdělávacího a informačního střediska Bílé Karpty, které sídlí ve Veselí nad Moravou na Bartolomějském náměstí. Mimo jiné tady získáte mnoho informací o Bílých Karpatech i celém regionu, telefon na středisko je 518 322 545, otevírací doba od osmi do čtyř. Fotka je ze Dne Země, na kterém mělo středisko také svůj stánek.

Na velikonoční pondělí si naplánovali turisté z Ostrožské Lhoty výšlap na druhý nejvyšší vrchol Bílých Karpat na Velký Lopeník (911 m). Od roku 2005 tam slouží veřejnosti nově postavená dřevěná rozhledna s kamenným základem, která je vysoká 22 metrů.

K rozhledně je možné se dostat z různých směrů. Autem pojedete do obce Březová a budete pokračovat směr fotbalové hřiště pořád dozadu k vesnici Lopeník. Podle ukazatelů přijedete na parkoviště, kde musíte auto odstavit a po žluté turistické značce, která se pak mění v zelenou můžete vyrazit na rozhlednu. Cesta je dlouhá něco přes 3 kilometry s mírným převýšením. O víkendech v sezóně od května do října se můžete pod rozhlednou občerstvit v malém bufetu. std

Děti z výtvarného oboru ZUŠ Uherský Ostroh chtějí představit své celoroční snažení a tvoření veřejnosti 11. června v 16.30 ve druhém patře ostrožského zámku. „Výtvarce“ se v letošním roce věnuje skupinka dětí (již od 5 let), v dalším čísle časopisu vám o nich napíšeme ještě více.

Další zajímavou výstavu připravili v Ostrožské Nové Vsi. Tentokrát pozvali tři fotografy, Martinu Gogolovou, Milana Zámečnicka a Zdeňka Záborského. Na tomto snímku Martiny Gogolové se můžete podívat na velmi pěkný portrét hradětská výtvarnice, paní Idy Vaculkové.

Ve čtvrtek 14. května začíná ve Slováckém muzeu v Uherském Hradišti velká výstava, věnovaná Františku Kretzovi, vzácnému muži přelomu devatenáctého a dvacátého století, učiteli, velkému sběrateli lidového umění, národopisnému nadšenci, novináři, hudebníkovi a především prvním řediteli Slováckého muzea. Na snímku vidíte PhDr. Romanu Habartovou při přípravě této výstavy, na kterou jste zváni až do 20. září. RB

Tak toto jsou děti ze Suchova. Vyfotili jsme je už loni, když jsme jeli za jednou s reportáží na Hornácko. Fotku sem dáváme také proto, abychom Suchovjany trochu vyprovokovali k větší aktivitě. Právě ze Suchova se nám totiž nejhůře získávají informace, právě odtud je proto v časopise nejméně zpráv a možná právě proto je Suchov jediné místo, kde prodáme opravdu málo časopisů. Činorodí Suchovjané, co s tím uděláme? Dejte nám o sobě vědět, rádi přijedeme! RB

Automobiloví veteráni se na nás obrátili s touto prosbou: „Na fotce je původní plaketa cílové jízdy na Sv. Antonínek nad Blatnicí, která se poprvé jela v roce 1949. Obracíme se na vás s prosbou, zda máte někdo informace o pořadatelích tohoto srazu, volejte prosím telefon 604 396 639. Děkujeme.

Novoveské koupaliště: PRODÁNO

Kupcem je muž, který provozuje hotel Grand v Uherském Hradišti

Ostrožská Nová Ves prodala své pozemky a majetek v areálu přírodního koupaliště. Rozhodli o tom zastupitelé na svém posledním jednání.

Důvodem prodeje koupaliště byl podle starosty Stanislava Turečka nízký nájem, který se snižoval kvůli špatnému letnímu počasí. Prodejem by obec měla získat šest a půl milionu korun.

K podpisu smlouvy zatím nedošlo, vítěz ještě nezaplátil, ale podle všeho bude koupaliště v létě otevřeno.

Obec pozemky dosud pronajímala paní Háblové, která koupaliště provozovala a na koupališti také vlastní část pozemků. Při podpisu nové nájemní smlouvy nabídla nižší částku s odůvodněním, že podmínky k provozování koupaliště jsou špatné a je málo letních slunečných dnů.

Vchod do novoveského koupaliště, vevnitř se už vše připravovalo na letošní provoz. FOTO: RB

„Rozhodli jsme se, že to nemá cenu a je pro nás lepší získat jednorázově peníze, opravit za ně něco v obci a pokud bude mít koupaliště podnikatel, zajistí kvalitní služby,“ vysvětlil starosta. Co to znamená pro návštěvníky?

Vítěz výběrového řízení Radek Komárek - provozovatel hotelu Grand a restaurace Pod Věží v Uherském Hradišti - podle starosty slíbil, že provoz koupaliště nepřeruší. Navíc se návštěvníci možná dočkají vylepšení – zka-

litnit by se mělo především stravování. Zatím jsem neslyšela o tom, že by bylo dražší vstupné.

Celý areál koupaliště má čtyři majitele – kromě obce Ostrožská Nová Ves tu má část firma Dobet, firma Kámen a zbývající třetina patří soukromníkům – a se všemi se chce nový „pan domácí“ dohodnout, že jejich pozemky koupí. Jestli k tomu opravdu dojde není jisté, protože o pozemky obce měla zájem i paní Háblová, která nabídla pět milionů korun. „Může dokonce dojít k určitým problémům i sporům,“ vyjádřil se starosta.

Jsmo zvědaví, jak prodej koupaliště dopadne a jaká budoucnost jej čeká. Další informace přinese me v časopisu, který vyjde začátkem července.

(O koupališti také na straně 36)

ZL

Hlucké setkávání na fotografiích

Hluk nadále potvrzuje, že patří k místům, kde mají tradice, folklor i muzika hluboké kořeny - byť jde často o záležitost několika rodin, které mnohé věci táhnou.

Například Folklorní soubor Dolňácko připravil s manželi Jelénkovými velmi příjemné velikonoční setkání v památkových domcích, na které navázala podobně příjemná šlaháčková zábava s CM Babica na tvrzi.

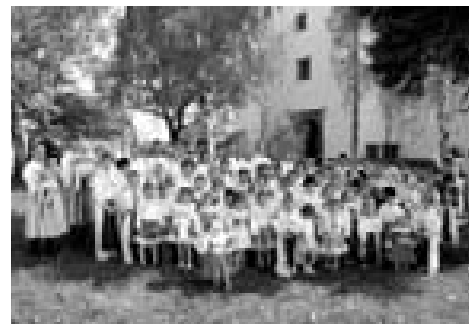
Tvrz také zažila dětský krojovaný ples, který se uskutečnil opět jen díky několika nadšencům - tedy, především ženám.

A zapomenout nesmím na divácky hojně navštívenou akci Domu dětí a mládeže Hluk. Ve sportovní hale hrála dechová hudba Kosenka pod vedením svého kapelníka Stanislava Vavříčka st., vystoupily i mažoretky a holky z tanečních kroužků.

Text a foto: RB

Velikonoce na domečku

Dětský krojový ples

Šlaháčková zábava na tvrzi

Muzikanti z dechové hudby Kosenka

„Nadávali ně, že su buázen...“

„Byl bych rád, kdyby měl koně někdo rád jako já a mohl bych mu předat všechny své zkušenosti a znalosti.“ Martin Hudeček z Hrubé Vrbky, který má ke koním krásný vztah. „V našem baráku bývali koně a já bych si prál, aby tu se mnů byli až do mého konca,“ říká. FOTO: Zuzana Lipárová

Pan Martin Hudeček z Hrubé Vrbky si v osmadvaceti letech koupil koně, které ani na Horňácku tenkrát už nikdo nechoval. On si přesto, že ho rodina považovala za blázna, přivedl domů teplokrevníka. Tím začalo v jeho životě nové dobrodružství.

Při jedné návštěvě Horňácka jsem hned za obcí potkala muže s koněm a psem, který běhal kolem nich.

Hned jsem šla k tomuto chlapíkovi, o kterém jsem vůbec nic nevěděla, a dala se s ním do řeči. S dalším setkáním souhlasil, i když jsem si musela počkat. Pan Hudeček pracuje jako živnostník po celé republice - pro dvě brněnské firmy dělá diagnostiku mostů a podpěry mostů pro těžkou přepravu - vždy od pondělí do čtvrtku. Ani doma se dlouho nezdrží, protože chodí okovávat asi patnáct koňů kamarádům z Javorníka i slovenského Sobotiště, nebo se obleče do řeznické zástěry a jde na zabijačku.

Ze školy utekl za koňmi

Až jednu neděli odpoledne jsem si s panem Hudečkem a jeho

dvěma kobyčkami plemene Shagya Arab vyrazila na procházku do zasněžených polí nad jeho rodnou Vrbkou. Byl takový mráz, že nám z pusy vycházely obláčky páry, a foukal vítr, že mi z některých vět zůstal v diktafonu nahraný jen šum.

Své povídání začal tím, jak doma měli koně, které jim v šedesátých letech zabavili pro místní družstvo komunisté a rodiče už pak chov neobnovili. „Pamatuju, když jich odváděli do družstva, v noci sa ohrebila kobyla, obudili mňa a na rukách nésli do maštale. Potom už šli koně pryč,“ popisuje tehdejší dramatické události. „Aj ze školky sem utékel učitelce prvni den, jak po ulici prejeli naši s koňma do družstva. V papučkách sem utékal za nima a potom mě do školky už nikdo nedostal.“

Mamka spráskla ruce

Dlouhé roky pak po koních jen pokukoval, ale pořád všem říkal, že si koně koupí. Když člověk chce, jde si za tím. A tak to bylo i u pana Hudečka.

Skončil s myslivostí a vyměnil vyčinené kůže lišek za prvního

valáška, tedy koně, abyste rozuměli. „Když jsem ho dovédel dom, naša mamka spráskla ruky a říkali - to bych sa musela hanbú propadnúť s takým koněm vyjít na ulic. Ooni byli zvyklí na velké tažné koně a já sem dovédel takého drobka,“ říká s úsměvem. Kůň mu zůstal pět let, až „sa mi podarilo vyměnit ho za kobylu. Ta už mě dala hríbata a ty jsem si nechal.“ Chodil s nimi pracovat do lesa, těžit dřevo. Byla to tvrdá práce a špatně placená, a tak přemýšlel, co dál. Nakonec zvítězily sympatie k trampování a koupil si takové „luffáky“, jak jim říká.

Pomáhá manželka a dcera

Ve skutečnosti jsou to dvě kobyčky - matka a dcera, která je mimochodem pěkně živá - běhá kolem nás, poskakuje a prohlíží si mne jako vetřelce.

Pan Hudeček mě ale ujišťuje, že jsou to moc hodní koně a zvlášť mladá si chce jen hrát. Těžko se tomu věří, když kolem běhá tak energické zvíře, které budí respekt už z dálky. O tyto dvě „arabky“ se přes týden stará

žena. Někdy pomáhá dcera, která se trochu „potatila“. Ze tří dětí jen ta nejmladší. „Vnoučata zatím nejsou a doufám, že to preskočí pres jednu generacu. Byl bych rád, kdyby měl koně někdo rád jako já a mohl bych mu předat všechny své zkušenosti a znalosti,“ přeje si pan Hudeček.

Koně jsou pro tohoto muže láskou na celý život, přeje si s nimi dožít. Ani na cestách na koně nezapomíná. „Kde uvidím koně musím zastavit a podívat sa na ně. Kolega je z Brna a prve mu to bylo divné, ale zvykl si. Včil jak vidí, tak už mi sám řekne „hen sú koně.“ Ani doma při odpočinku u televize, což se skoro nestává, nezůstane v křesle, když uslyší klapot kopyt. „Prejede nekdo na koni před naším a už skáču k oknu,“ popisuje.

Naučil se kovat koně

Času, kolik stráví doma, opravdu není hodně, zvlášť poté, co se naučil kovat koně.

Toto řemeslo převzal po panu Šáchovi, který s ním skončil v šedesáti letech. Nikomu sice neprozradil kouzla této profese, ale před smrtí daroval panu Hudečkovi starou knížku z třicátého roku, ze které se učil. Pan Hudeček se tak učil z knížky a od jiných.

„Udělalí se mnů čtyři koně, dávali na mě pozor a potom už sem sa potil sám. Dlouho sem sa bál. Největší strach sem měl, abych koňa nestrúhl - kdo strúhne, koňovi pak teče krev a kulhá. Na koňovi sú nohy nejvzácnější a ty mosí být zdravé,“ zavpomínal.

To, co si chtěl nadělit ke čtyřicátým narozeninám, si splnil v loňském roce - o deset let později - na koni objel hodonínský okres. Přání má už jen jediné. „V tomto baráku bývali koně a prál bych si, aby tu se mnů byli až do mého konca.“

Zuzana Lipárová

Kuželovská budoucnost - místní škola

Zajímá nás dění na školách: tentokrát jsme jeli do Kuželova

Nevím, jak vy, ale já si první dojem z vesnice či ze školy dělám podle toho, jestli tamní děti umí, či neumí pozdravit. Možná malíčkost, ale zdá se mi, že leccos naznačuje, byť, jak slýchávám, hodně dětského zdraví mizí i na vesnicích, o městech už nemluvě.

Pokud bych tedy toto „hodnocení“ použil na Kuželov, vyšel by z něho dobře. Zdravilo se před školou, na chodbách i ve třídách, objevily se i výjimky, ale to byly spíše žáčci, kteří se při naší procházce po škole více soustředili na nějakou tu svou činnost.

Anonymita samozřejmě žádná, všechno se ví, když jsem zastavil jednu z učitelek a pouze se bez představení zeptal, kde bych našel paní ředitelku, vyletěla z ní pohotová odpověď. „Paní ředitelka vás už čeká.“

Chtěla jsem už do důchodu

Ředitelkou je paní Alžběta Slováčková, velezkušená kantorka z Velké nad Veličkou, která škole vládne už téměř třicet let. Šéfuje, učí matematiku a chemii a sama sebe i zastupuje, jelikož její zástupkyně odešla před necelými dvěma lety do důchodu.

„Mám toho až až, už jsem starostovi říkala, že odejdu do důchodu, ale on že prý to nepřipadá v úvahu,“ oznamuje mi hned zpočátku návštěvy.

K jejím profesím bych měl ale přidat ještě profesi stavebníka, protože má velkou zásluhu na tom, že škola prošla v posledních letech rekonstrukcí, mnohé věci jsou nové, počínaje různými přístavbami, výměnou oken až po nové vybavení školy.

Čím povídání začneme? Snad nejčastěji ze všeho mluví paní ředitelka o svých deseti učitelkách (a jednom učiteli), vysvětluje mi, kolik věcí se snaží učitelé pro

112 místních žáků dělat, včetně různých kroužků. V Kuželově najdete samozřejmě národopisný kroužek, ale také například mažoretky, dramatický kroužek, scholu nebo výtvarně-řemeslný kroužek.

votě určitě hodí. „Rozhodli jsme se tady toto zařízení nechat, žáci mají o praktickou výchovu zájem a je vidět, že jako vesnické děti jsou zručné,“ říká pan Kuchyňka, který vede rovněž rukodělný kroužek. A paní ředitelka dodává,

přijde zapsat do školy nových prvňáčků. Letos jich přišlo sedm, ale pro pět z nich chtějí rodiče odklad. První třída tak zřejmě letos v Kuželově nebude.

„Ptala jsem se i na ministerstvu, je možné, abychom ji otevřeli

Ředitelka školy Alžběta Slováčková. Tady stojí v dnes už ojedinelém školním místě - v dílnách.

Jediný učitel na škole Ondřej Kuchyňka s klukama, dole v tělocvičně právě hráli squash.

Hodně překvapené školáky jsem zrovna zastihl, když hráli karty. Byla ale přestávka a nešlo o žádný peněžní hazard.

Tato dívenka a její spolužáci se věnovali výtvarné výchově. Vystříhovali, četli, lepili. Výtvarné počiny prostorů škol velmi oživují!

Místní poklad - staré dílny

Právě o zručnosti bych se rád zmínil, to nejcennější „království“ podle mě skrývá skoro už podzemí kuželovské školy. Alespoň nejcennější z mého pohledu, možná budete mít jiný názor.

Nečekal jsem totiž, že za dveřmi tělocvičny v přízemí ještě něco bude, ale když jsme s paní ředitelkou a učitelem Ondřejem Kuchyňkou dveře otevřeli, vešli jsme do prostoru dílen.

Takové už nejsou skoro nikde k vidění! Řada poněkud svěřáků (ví dnes děcka, co to je?), příležitost pro každého, kdo se chce přiučit pracím, které se mu v ži-

že letos tento kroužek už neměl být pro žáky sedmé třídy otevřen. Ale, divte se, nedivte se - žáci si jej „vydupali“.

Co z mnoha informací o škole zapsat do tohoto článku? Marie Slováčková ji charakterizuje jako školu rodinného typu, ve třídách je maximálně patnáct žáků a podle ní nejsou s nimi žádné větší problémy. „A když někdo přece jen vystrkuje růžky, řekneme rodičům a ti to vyřeší.“ Tak.

Prvňáčků je málo

Jako na jiných horňáckých vesnických školách, také v Kuželově s napětím sledovali, kolik se

zase až za rok,“ říká paní ředitelka, kterou ale čeká nesnadné rozhodnutí - jedna z učitelek totiž bohužel bude muset odejít.

V kuželovské škole jsem se setkal s řadou dalších zajímavých informací i věcí, budeme vás s nimi seznamovat v dalších číslech časopisu - na chodbě jsem viděl například krásně a hodně staré vyšité vzorky horňáckých krojů. Přejme Kuželovčanům hodně dětí a škole hodně prvňáčků. Dělat první krůčky do života tady, uprostřed nádherné krajiny, na Horňáčku, v místech, kde se ještě zdraví, může být pro děti to pravé pozhřebání.

Text a foto: RB

POMAJBÍK

Lubomír
Pomajbík

ŽALUZIE A GARÁŽOVÁ VRATA

Blatnice pod Sv. Ant. 648, mobil: 777 272 569
e-mail: pomajbik@pomajbik.cz

- mříže • žaluzie • markýzy • střešní okna • sítě proti hmyzu
- předokenní rolety • vjezdové brány a ploty • privátní a průmyslová vrata

Lidové tradice a Remesla

Uherský Ostroh

- krojová výroba
- sítí krojů
- opravy a úpravy krojů
- ruční i strojové vyšívání
- výroba krojových součástí
- klobouků a řemenů
- krojová obuv

www.tradice-remesla.cz

MIKROREGION OSTROŽSKO

UBYTOVÁNÍ A INFORMAČNÍ CENTRUM
POD JEDNOU STŘECHOU

**Pokoje si můžete prohlédnout
díky 3D prezentaci na
www.ostrozsko.cz**

Informační centrum Přázdň
Jankova 24
487 21
Uherský Ostroh

tel.: +420 572 581 968
mob.: +420 734 138 771
e-mail: mikroregion@ostrozsko.cz
www.ostrozsko.cz

Jen jeden z deseti zůstane...

Reportáž z evangelického Javorníku - jak se mění místní kraj a lidé?

Na začátku této reportáže je mé překvapení.

Když nahlédnu před nedělní mší do tolerančního kostela v Javorníku, nevidím tady žádný kroj, ani jediný. Vlastně ano, jedna mladičká dívka v kroji je. Jediná, jinak nikdo. Jsem překvapený, z televize i knih slýchávám o Javorníku jako o proslulém evangelickém „ostrůvku“, známém široko daleko, právě díky množství krojovaných a staleté pevnosti víry.

Jaký je tedy dnešní Javorník, „svlečený“ z kroje?

Seven třináctiletých a čtrnáctiletých mláďenců přichází do kostela, dnes je čekají konfirmace, výjimečně jsou všichni v kroji. Začíná mše, první čtení z Bible, první píseň.

*Rozveselte se v Hospodinu,
spravedliví a upřímní!
Zněj harfa, k slávě jeho činů,
nástroje jeho hudby,
loutno zní.*

*Novou píseň pějete,
sladit všechno chtějte,
k slávě pravému,
jen slovu Božímu,
dílu trvalému,
nás těšícímu...*

Tóny varhan naplnily každý kousek kostela, lidé zpívají, řekl bych, že víc než znám z většiny jiných kostelů, je cítit, že Horňácko je pořád ještě kraj zpěvný. Nádherný zpěv, z venku přichází slunce, pro rodiče a příbuzné konfirmanťů šťastný den, jejich synové či vnuci dnes stvrdí svůj vztah k víře, která by jim měla být oporou po celý život.

„Hospodine, skláníme se před tebou a vzdáváme ti chválu, vyznáváme, že ne plně ti vždy důvěřujeme, vyznáváme, že často toužíme být na tobě nezávislí a chceme si sami dělat, co chceme...“ čte jeden z chlapců.

Po schůdcích stoupá na kaza-

telnu místní kněz, Josef Hurta, v Javorníku je už dvanáctý rok, se svou ženou a dvěma syny se tady už dlouho cítí jako doma, málokdo zná vesnici a její obyvatele tak jako on.

Jsem velmi zvědavý na jeho kázání, které je od začátku zamýšlením a vlastně i apelem ke konfirmanťům, k tomu, jak silná či slabá jejich víra je a bude.

*„Milí konfirmani,
Před vámi tady už sedělo mnoho konfirmanťů, které tu dnes nevidím, o kterých už mnoho nevím. I oni se učili konfirmační otázky, i oni byli na chvíli učedníky Pána*

Evangelíci z Javorníka, konfirmani s příbuznými. FOTO: RB

Ježíše. Dnes tu ale nejsou. Mnoho konfirmanťů před vámi už Pána Ježíše opustilo a už sem nechodí. A Ježíš se nyní ptá vás: „I vy chcete odejít?“ ptá se mimo jiné a ve stejném duchu i pokračuje:

„Taková je zkušenost sboru. Že jen jeden z deseti zůstane u Ježíše. A já bych chtěl, abyste si každý z vás ve svém nitru poctivě odpověděli na otázku - budou ten jeden právě já? Chci jít za Ježíšem, chci mu svým životem vzdávat díky a dělat mu radost? Nebo i já chci od něj odejít pryč, tak jako desítky jiných přede mnou?“

Po skončení mše se snažím dát

s konfirmanťy do řeči, ale není to jednoduché, odpovídají v jedné větě, některým se nechce mluvit vůbec. Řekl bych, že klasičtí osmáci a devátáci, při rychlém setkání nedají moc slov dohromady, i je baví zřejmě ze všeho nejvíce počítače. Pokud se ptáte, kde mají dívky, nemají - v těchto ročnících dívky v Javorníku nebyly.

Setkání s javornickým knězem

Když si už o samotě povídám s knězem Josefem Hurtou o Javorníku a jeho proměně, poslouchám, jak se Javorník stále více

k víře se nezadržitelně mění. „Nabídka hmotných hodnot je stále větší a na duchovní hodnoty už nejsme ochotni si udělat čas,“ podotýká Josef Hurta.

Z jeho chování ale nemám pocit, že by nějak rezignoval nebo se utápěl v pesimismu. Působí sice spíše jako introvert (a také to o sobě prohlašuje), ale snaží se dělat celou řadu věcí, kolem javornického sboru je několik kroužků a řada dalších aktivit - nedávno například pořádal velmi zajímavá setkání pro manželské páry.

Hodně si povídáme o tradicích, o tom, jak lze v Javorníku podle tradice žít, ale zároveň jim dávat i novější podobu.

„Lidi zvenku by byli rádi, aby byl Javorník podle staré doby, aby zůstal zachovaný jako „skanzen“. Javorničané, zejména ti mladší, by naopak chtěli, aby to tady bylo skoro jako v Praze. A mně jde o to, aby si Javorničané uvědomili svoje hodnoty, byli na ně hrdí a chránili si je. A zároveň, abychom tradici obohacovali o nové prvky, mluvili současným jazykem, naše víra nemá být něco staromódního,“ vysvětluje.

V Javorníku by mohl být po předloňské opětovné volbě farářem ještě několik let, ale jak přiznal, začíná uvažovat pomalu o změně - být je tady s rodinou šťastný. „Je tady velmi přívětivý sbor, ale myslím, že je pro něj dobré, když po letech zase zažije jiného kněze,“ argumnetuje.

A co Javorničané? Ty tady budou žít další a další generace, mnozí tady budou mít nadále svůj domov, narodí se jim děti, vnuci. Možná jich bude v javornickém sboru dál ubývat, možná bude ubývat i samotných konfirmanťů. Možná. Třeba tomu ale bude naopak.

Radek Bartoniček

(Řadu informací k článku najdete také na www.slovackoDNES.cz)

Když přicházejí misionáři...

V Hluku pobývali po deseti letech misionáři. Jaké bylo setkání s nimi?

P. Tomasz Waściński. Polák, kterého by šlo nejlépe popsat jako velkého „šoumena“. Velmi rychle si získal především sympatie mladých, ale i na starších, bylo vidět, že mají jeho humor, upřímnost a optimismus rádi.
FOTO: RB

P. Jiří Šindelář. Ten starší a vážnější z této dvojice, možná i proto byl „šéfem“, Hlučané ho rovněž rychle přijali mezi sebe. Misijní zkušenosti získával v roce 2002 na Slovensku, nyní má namířeno jít za dalšími zkušenostmi v Polsku.
FOTO: RB

Bylo nepříjemné březnové deštivé počasí, neděle dopoledne, stál jsem za dveřmi hluckého kostela, který byl plný až po dveře, mše s misionáři byla v plném proudu, jen maminky vycházely z kostela se svými dětmi, které chtěly na záchod. Přemýšlel jsem nad těmi, kteří byli uvnitř i nad námi, kteří jsme byli mimo - jak málo si například vzájemně rozumíme.

Co jsou to vlastně misie? Jestliže jsou „překládány“ jako duchovní obnova, myslím, že to je ten nejpřesnější výraz. Hlucky kostel býval více plný než obvykle, řada lidí chodila na mše každý den ráno, ve farnosti se uskutečnila i řada setkání s misionáři, přijít mohli na samostatné setkání například muži, mládež, manželé, misionáři navštěvovali věřící i doma.

Na všech setkáních bylo cítit, jak osvěžující je pro věřící, pokud do jejich farnosti zavítá na několik dnů někdo nový, se svým stylem chování i mluvením.

Když si po poslední mši domlouvám s misionáři rozhovor těsně před jejich odjezdem, je vidět, že jejich odjezd nebude tak rychlý. Věřící se s nimi zastavují, povídají si, srdečně se loučí, domlouvají se, že za misionáři přijdou tam či jinde.

Když o chvíli později sedím s misionáři na faře, mluví o tom, jak

byli v Hluku rádi a zároveň si s nadhledem všímají vlastností, které my na Slovácku tolik na sobě nevidíme.

„Tady u vás jsou lidé spontánní, velice štedří, pohostinní, dokáží přispět na kostel a třeba i na misie, ale je vidět, že pod povrch si neradi nechávají sáhnout,“ všimá si P. Jiří Šindelář.

„Aby svou víru mohli žít podle svého, chtějí, abychom po nich nic nechtěli, o Bohu neradi mluví, například i doma, potom se ale víra těžko předává, kdežto v jiných částech země si musí lidé například víru obhájit, musí si ji zdůvodnit sami před sebou. Tady na Slovácku je určitá tradice,

zvyk, chodit do kostela, my jsme se snažili, aby se lidé víc otevřeli,“ pokračuje.

Z povídání misionářů rovněž vyplynulo, že i slovácká úcta ke kněžům není jinde až tak obvyklá.

„Slovácká tradice je úplně o něčem jiném, než když jedeme třeba na Vysočinu, kde nám lidé například řeknou: Synku, dobře si to řekl.“ Tady lidé začínou od věty: „Důstojný pane. Což je na jedné straně úcta a na druhé straně strach z pana faráře, aby ho pan farář za něco nezkritizoval,“ říká P. Tomasz Waściński.

Možná ale budou Hlučané přece jen „odvážnější“, například v pří-

padě svého faráře. Když totiž v průběhu misí mají možnost vyjádřit se anonymně k jeho práci, někteří volí i kritičtější slova - mohl by s námi více komunikovat, mohl by být aktivnější, mohl by mít pestřejší kázání, zní některé z námitek.

Když misionářům říkám, že nejsme na takovou otevřenost tady na Slovácku zvyklí, oni vysvětlují, že naopak otevřenost považují při misích za velmi důležitou.

„Dáváme lidem během misí šanci, aby se vyjádřili ke své víře, životu, ke své farnosti,“ tvrdí P. Jiří Šindelář. „Kdybychom to nevzpomněli, určitě by někteří řekli, že možná něco skrýváme, nebo se něčeho bojíme,“ dodává P. Tomasz Waściński.

S oběma se loučím, vím, že je to loučení na několik let - alespoň tady v Hluku. Misionářů je totiž v České republice nesmírně málo, zájem farností je přítom velkým.

„V našem řádu redemptoristů bylo před rokem 1948 kolem tří stovek misionářů. Ted' jsme dva,“ zůstávají mi v paměti jejich slova. Nepotřebuji komentáře.

Radek Bartoníček

(Mnoho fotek z misí najdete na stránkách webstm.wz.cz)

Misionáři o Hluku

Misionáři napsali po odjezdu z Hluku „hodnocení“, ve kterém mimo jiné píší:

„Průběh samotných misí v Hluku se nijak nelišil od jiných farností, které jsme na Slovácku poznali. Tedy srdečná přijetí v rodinách, poměrně vysoká účast na bohoslužbách, štedrost místních lidí, na druhé straně jistá povrchnost v prožívání víry, ale i radostná obrácení a zpovědi po dlouhých letech. Chybělo nám tu jen více mužů, kteří jakoby nechtěli s Kristem v kostele ztráčet čas – vždyť je tolik práce doma! Samozřejmě čest výjimkám, setkali jsme se tu i s opravdovými osobnostmi.“

(Toto „hodnocení“ i mnoho dalších zajímavých informací najdete na stránkách www.lidovemisie.cz)

Co s tebou, sokolovno?

Hlučané zvažují, co s historickou budovou Sokola, v níž je mnoho let kino

Myslím, že tato budova i její smysl si zaslouží větší pozornost, než se může na první pohled zdát. Řekl bych, že jde v našem regionu o unikát, unikát nedoceněný a přehlížený. Kolikrát jsem jen někoho slyšel, kdo tuto „budovu“ navštívil, jak příjemně byl překvapený jejím nezvyklým interiérem s menším „poschodovým“ hledištěm a bočním zábradlím.

Mluví o hluckém kině - s výjimkou Veselí nad Moravou jediným kinem na Ostrožsku a Horňácku! Otázkou je, jak dlouho ještě kinem zůstane a zda v něm vůbec zůstane něco, spojené s kulturou.

Doufejme, že podpora kinu od hlucké radnice bude pokračovat, byť se obávám, že už nebude mít dlouhé trvání. Radníci

se totiž nabízí velmi lákavé a také jednoduché řešení - totiž budovu prodat, zájem má jeden z radních. Ekonomická čísla o tom, kolik stojí její provoz a potřebná rekonstrukce jsou hodně silným „kalibrem“.

Podle slov starosty Jana Šimčíka v okresním tisku, potřebuje budova opravu za částku kolem tří milionů korun, které v městské kase nejsou. Navíc provoz kina stojí podle něj ročně až 400 tisíc korun, zájem lidí přitom o návštěvu kina upadá, na jedno představení se průměr diváků pohybuje mezi deseti až patnácti. Počet návštěvníků tak alespoň zvýší pravidelná představení pro žáky školy.

Co dál? Stále víc Hlučanů si ale začínají uvědomovat, že by byla velká škoda, kdyby město o tuto

Od roku 1927 sloužila tato zajímavá budova kultuře a sportu. Je možné, že už tomu tak nebude. FOTO: RB

zajímavou historickou budovu přišlo, vznikla petice proti jejímu prodeji, množí se úvahy, jak by šlo přidat k promítání filmů ještě další kulturní aktivity. Třeba besedy se zajímavými lidmi, přednáškové pořady, možná i komornější hudební setkání, vznikají různé nápady.

Každopádně bude zajímavé sledovat, jak se Hlučané k tomuto historickému dědictví postaví, kterým argumentům dají přednost, kdo bude mít nakonec navrch, jak moc budou rozhodovat peníze.

RB

Něco z historie sokolovny

Vrchní článek o hluckém kině se týká současnosti, rád bych vám ale poskytl také několik informací o sokolovně z minulosti, jen připomínám, že byla místem mnoha plesů, tanečních zábav, divadelních představení, školních besídek, tělovýchovných akademií - těžko bychom hledali v Hluku budovu, v níž je tak moc „otištěn“ život mnoha místních lidí.

Rok 1920

Cvičištěm byla zahrada u Svadbíků. Cvičební hodiny byly v určité dny, ale největší cvičební ruch byl po celou neděli, kdy se sjeli domů dělníci pracující mimo Hluk.

V říjnu 1920 pronajal Sokol od Správy velkostatku – Barák -,

jak se tenkrát říkalo ubytovně sezonních dělníků statku, jenž stál na místě dnešní Sokolovny.

Spolková místnost Sokola byla v hostinci u Kravačků.

Rok 1927

Valná hromada Sokola, konaná v hostinci br. Buriána, se hlavně zabývala otázkou, zda se pustit do stavby nové tělocvičny – Sokolovny. Stav dosavadní tělocvičny neutěšený. Bylo usneseno, dáti v této věci plnou moc výboru.

Nově zvolený výbor již na své první výborové schůzi, konané dne 20. 1. 1927, rozhodl o stavbě nové tělocvičny.

Vypracování plánů pověřen stav. asistent br. Cyril Dřinec.

Plány a rozpočet koordinoval stav. Horák z Hradiště.

Byla vyhlášena pracovní povinnost na všechny členy – 20 hodin, aneb zaplatit hotově K 30,-.

Zednická práce zadána Josefu Konečnému, tesařská práce zadána Janu Mitáčkovi.

Po dobu stavby – v letním období, konáno cvičení v zahradě u Svadbíků.

Bratr Penk Egon st. Majitel statku se zavázal k provedení veškeré dopravy materiálu na stavbu, jeho potahy, zdarma.

Na stavbu učiněn hypotekární i směnečný úvěr.

Stavba byla dohotovena ještě v roce 1927. Hodnota díla dle pojistné hodnoty, stanovena částkou Kč 100.000,-.

Zakoupen nový kinopřístroj.

Ukázala se potřeba samostatného výboru pro kino, do něhož byli zvoleni:

Slavík, Hudec, Šiman, Vláčil, Císař, Burián.

Zápis v kronice z roku 1965

V Hluku je silně pocíťována potřeba většího kulturního sálu. V současnosti se využívá ke kulturním účelům sál někdejší Sokolovny, ve kterém se v sobotu a v neděli promítá kino. Během týdne slouží jako tělocvična, která je ale rovněž nedostačující. Proto TJ Spartak Hluk přikročila k přístavbě sálu. Ta si vyžádala částku 99 tisíc korun, přičemž plocha se zvětšila o 26 m². Celková plocha sálu je nyní 196 m², ani to však potřebám Hluku nestačí.

RB

(Děkuji za poskytnutí informací paní Marii Plačkové z hlucké knihovny)

Práce na Antonínku: dlažba a studánka

Podívejte se, co je nového na poutním místě sv. Antonínek

Na fotografiích vpravo se můžete přesvědčit, že na sv. Antonínku bylo pořádně rušno také v minulých měsících. V kapli se měnila po mnoha dlouhých desetiletích dlažba, u studánky pro změnu odpad.

Když byste do kaple nahlédli, viděli byste nejdříve vytrhávání několik staletí starých kamenů, poté hluboký kráter od vyházené hlíny, po kterém následovala úprava půdy a betování, a nakonec pokládání španělského mramoru. Velké úsilí bylo potřeba rovněž u studánky, kde silné kořeny stromů ucpaly odpad, takže ho bylo zapotřebí vyměnit.

Nyní už byste ani nepoznali, kolik práce tady bylo uděláno, poutníci, kteří přijeli ve velkém na začátku z Nové Lhoty a Boršic u Blatnice, už kráčely po zbrusu nové podlaze.

RB

FOTO: 4 x Lenka Fojtíková

Než začal košť trnek

Košť trnek v Louce začínal odpoledne, ale my jsme se přijeli podívat ještě dopoledne, kdy to vypadalo v sále kulturáku jako v mraveništi.

Přicházely ženy (občas muž, kterého poslala manželka) a nosily nejméně po jednom druhu buchet, palačinek, bálešů, patentů a spousty dalších dobrot. Některé ženy byly v kuchyni a vše krájely na kousky. Další je servírovaly na stoly nebo balily k prodeji.

Vraťme se ale o tři roky nazpět. Do té doby měla obec jen plesy a „sem tam něco“, slyšela jsem od některých členek komise. „Chtěli jsme udělat pro naše

místní takovou akci, kde mohou přijít všichni bez rozdílu věku,“ osvětlila předsedkyně místní kulturně školské komise Marie Škopíková. Ženy oslovily lúcké zahrádkáře a výsledkem je, že lidé přestali vysedávat doma a začali se setkávat u dobrého jídla a pití. Kolik takových ještě najdeme? Na košť buchet a sladkostí se podílí ženy z celé dědiny, něco donesou dokonce i mladí kluci. Košť je navíc unikátní tím, že vařené a pečené trnky se nikde jinde nekošťují. Nedivme se proto, že jsme potkali i manžele, kteří přijeli vlakem z Olomouce. „Doporučili nám to známí z Otrokovic,“ vysvětlili. Mezi pravidelnými

Paní Anna Pindorová s dcerou každý rok na košť uvaří deset litrů trnkové omáčky. Zmizí za pár hodin. FOTO: ZL

návštěvníky nechyběli ani ti ze slovenských Vrbovců a mnoho dalších.

A vůbec nevadilo, že bylo počasí na sázení česneku a že některé ženy to proto měly doma „napnuté“. Co naplat, takový košť dá zabrat a kolik to stojí času? „Ani

sa neptajte, ale důležité je že se lidé baví,“ říkala s úsměvem paní Škopíková.

Bylo odpoledne, košť mohl začít. Zvlášť, když na něm byla ještě slyšet výborná muzika a zpěv.

ZL

Když chybí při sportu diváci

Stolní tenistky Hluku byly vyhlášeny nejlepším sportovním kolektivem v okrese

Na stolním tenise jsem zatím nikdy nebyl, o to zvědavější jsem, když mířím do Hluku na utkání místních hráček, které bojovaly s dívkami z hodonínského „běčka“ o postup mezi nejlepší čtyři družstva v České republice. Co mě asi tak čeká?

Na začátku je omyl, myslel jsem, že stolní tenis se hraje ve velké hale, jenže ta je prázdná, nával je ve vedlejší chodbičce - jakýsi obchodník tady prodává levnou obuv. „Stolní tenis se hraje o patro výš,“ dostávám radu.

Vstupuji tedy do místnosti, ve které mě ze všeho nejdříve překvapuje klid a prázdnota. Ozývá se jen dopad malého míčku u dvou stolů a občasné povzdechy hráček - kromě nich tu téměř nikdo není. Tři rozhodčí a někdo z Hodonína, kdo hráčky doprovází. A dva fanoušci hluckých hráček. Maminka jedné z nich a přítel druhé z nich. Toť vše. Opravdu.

Další překvapení nabízí pohled na skóre. Zápas teprve začal, ale Hlučanky už prohrávají 0:2. „Hráváme jen dvě, třetí přestala hrát,“ vysvětlují mi později

hráčky. Kvůli hracímu systému proto hned na začátku prohrávají o dvě utkání. Neuvěřitelné? Obdivuhodné! Družstvo Hodonína „B“ stejně poráží a v květnu je čeká boj o postup do finále.

„V Hluku prostě na stolní tenis nechodí vůbec nikdo. Jsou tady nejhorší návštěvy z celé soutěže,“ říká mi Aneta Kučerová, černovláška z Vlčnova, dvojnásobná mistryně České republiky, velká naděje stolního tenisu. A kvalitní hráčkou je také její spoluhráčka, Lucie Žmolíková, do Hluku jezdí z Otrokovic. „Je velmi těžké hrát bez diváků, ale co naděláme, už jsme si zvykli,“ povídá.

Obě dívky toho zažily v Hluku velmi mnoho, časy, kdy byl místní stolní tenis na vrcholu a u každého stolu se tísnila řada mladých hráčů, i nynější časy, kdy vůbec není jasné, co bude dál.

Holky se v rychlosti převlečou v provizorní šatně, pozhasínají, zamknou dveře od místnosti, odevzdají klíče na vrátnici, loučíme se. I takový je život „družstva“, které bylo vyhlášeno jako nejlepší sportovní kolektiv okresu Uherské Hradiště roku 2008.

RB

Tenisový turnaj mikroregionu

Měsícem květnem možná začala nová kapitola tenisu v našem regionu. V Ostrožské Lhotě se totiž uskutečnil turnaj O pohár Františka Kotačky pořádaný s podporou Mikroregionu Ostrožsko. Tento turnaj by měl být prvním impulsem k většímu setkávání tenistů Ostrožska (případně i Horňácka) a také podnětem k založení ostrožské ligy neregistrovaných tenistů.

Zájem mikroregionu o takový projekt potvrdila svou účastí i jeho manažerka Jana Bujáková, která předávala vítězům ocenění. To největší si odnesli dva hostující tenisté Jaroslav Pepniček a Štěpán Hlůšek - byli opravdu výborní. Pro zajímavost, první z nich je předsedou novoveského tenisu, druhý je z Ostrohu a můžete ho potkávat v policejní uniformě.

Turnaj ve Lhotě se velmi vydařil a byl rovněž tou nejlepší poctou k uctění památky výborného sportovce a také spoluzakladatele místního tenisu Františka Kotačky, který loni zemřel. Velké díky patří lhotským organizátorům turnaje. Řadu fotek z turnaje, podrobné výsledky i vše o lhotských kurtech najdete na internetových stránkách www.slovackoDNES.cz

RB

Společná fotografie po skončení turnaje. To už někteří hráči na kurtech chyběli.

FOTO: Ilona Dufková

Paráda! Házená ve Velké

Zaslouží si pozornost - házenkářky z Hornácka a jejich trenér

Je středa šest hodin navečer. Moderní sportovní hala ve Velké nad Veličkou je rozdělena neprůhlednou plachtou na dvě poloviny. V obou částech právě probíhá házenkářský trénink žákyň. V jedné půlce haly pobíhá s házenkářským míčem nejmladší potěr - házenkářská příprava. Z druhé půlky je slyšet důrazné pokyny trenéra mladších žákyň Kordárny Stanislava Dufeka.

Stejný obrázek se dá vidět ve velické hale třikrát týdně - v pondělí, ve středu a v pátek. A pokud přijdete v sobotu, uvidíte soutěžní zápas místních holek ve Středomoravské župě. Olomouc, Hodonín nebo třeba Kvasice, to jsou jenom namátkou házenkářské kluby, které do Velké přijíždí na mistrovské zápasy.

Impulsem byla nová hala

Ptáte se, proč zrovna v centru Hornácka vznikl nový házenkářský klub a co bylo vlastně tím impulsem? Všechno se to zrodilo v hlavě pana Procházky, sekretáře házené ve Veselí nad Moravou. Když jel do Velké na fotbal, uviděl podle svých slov krásnou novou halu a napadlo ho, že by tady mohla být veselská farma házené. „Až do dnešního dne to funguje podle našich představ,“ pochvaluje si.

Vedení házené ve Veselí nad Moravou potřebovalo ovšem k mladým házenkářkám kvalitní trenéry, a proto oslovilo Stanislava Dufeka. „Slíbil jsem, že pomůžu,“ vzpomíná na začátek své hornácké mise trenér, kterého překvapilo, jak se tento sport ve Velké chytil.

„Je to neuvěřitelné, že ve vesnici, kde neměla házená vůbec žádnou tradici, se daly dohromady družstva žákyň a na solidní úrovni už fungují třetím rokem. Podívejte se k vedlejšímu stolu, tam sedí trenér, který tady trénoval před několika lety atletiku. Ta se

úplně rozpadla,“ říká na zahrádce velické hospůdky.

Děvčata končí u házené nebo folkloru

Měl pravdu, v dnešní době je to skoro malý zázrak, přitáhnout k pravidelnému a hlavně soutěžnímu sportování desítku mladých děvčat z Hornácka. „Když jsme tady dělali první nábor, tak při-

SPORTOVKYNĚ Z HORŇÁCKA. *Toto jsou dívky (s trenérem), které drží prapor ženského sportování na Hornácku.*

Nahoře zleva: Simona Sobková, Dáša Lukšiková, Aneta Kozumpíliková, trenér Stanislav Dufek, Karolína Prášková, Anežka Lukšíková, Nikola Čajková. Dole zleva: Iveta Ličková, Anička Prášková, Gábina Zemánková, Jana Šustková, Aneta Pavlačková.

šlo více jak dvacet děvčat. Jenže některé zjistily, že házená je tvrdý kontaktní sport a musí se poctivě třikrát týdně trénovat. Potom jich zůstala chodit zhruba polovina,“ prozradil sedmatřicetiletý kouč, který se setkává ještě s druhým odlivem děvčat. „Holky chodí ještě do různých kroužků a čím jsou starší, tak tím si víc tříbí svoje koníčky. Bud' skončí v házené nebo u folkloru a dělají naplno jenom jednu věc.“

Trénovat začal po úrazu

S trénováním začal před šestnácti lety jako jednadvacetiletý na domácí půdě - v baště ženské házené - ve Veselí nad Moravou, kde převzal žačky a následně

dorost. Není příliš obvyklé, aby se člověk v tak mladém věku začal věnovat trénování naplno. Stanislav Dufek měl ale těsně před vojnou komplikovaný úraz, tři zlomené obratle.

„Neustále mě to bolelo a měl jsem pořád problémy s pohybem. Začal jsem trénovat děcka a chytlo mě to,“ vzpomíná na začátky své trenérské kariéry muž, který hrával závodně druhou ligu

tréninky děvčata z Kuželova, Suchovských Mlýnů nebo z Lipova. Jsou děti na Hornácku jiné než v desetitisícovém městečku?

„Mají to náročnější v tom, že pokud rodiče chtějí, aby dělaly nějaký sport, tak těch možností tady tolik není. Možná, že jsou vychovávány i trošičku jinak, ale dnešní doba je taková, že děcka doma nic nedělají a většinou sedí jenom u počítače. Všude jsou ale našťastí výjimky,“ myslí si trenér.

Házená není koníček - je obrovský kůň

Rodina, zaměstnání a házená - takový je život Stanislava Dufeka. Přesně v takovém pořadí to jmenoval, na nic jiného mu nezbývá čas. Pětkrát v týdnu ho můžete vidět na házenkářských hřištích.

„Tak třikrát v týdnu máme trénink, v sobotu zápas a neděli jezdím ještě jako rozhodčí. Pískám druhou ligu - muže i ženy, jsou to zápasy třeba v Jihlavě nebo také v Ostravě. Někdy vyjedou ráno a vracím se až pozdě večer. Házená není pro mě koníček, ale obrovský kůň,“ přiznává.

Je ženatý, má tříletého syna a desetiletou dceru. Ptáte se, co na to říká jeho paní? Také mě to zajímalo.

„Otázka je, jestli je to dobře nebo špatně, že jsem skoro pořád pryč,“ (směje se). Ale teď už vážně. Dcerka chodí do házené se mnou a potom je ta komunikace doma jednodušší. Manželka s námi jezdí i na některé zápasy. Házená není ale to, čím se živí. Každý den dojíždí za prací do třicet kilometrů vzdálených Napajedla. Pracuje jako elektrikář a svou práci si prostě udělat musí. Říká také, že má rozumného šéfa, který sportu fandí. „Někdy je to opravdu boj, všechno skloubit, abych nic neošdil,“ dodává závěrem.

Text a foto: Stanislav Dufka

KOVOSTEEL

od 1.5.2009
máme na HUTNÍ materiály
 (jako trubky, plechy, profily ... a tak)

SLEVY JAKO [čti: pra...]

[slovy: šest korun za kilo]

JIŽ od 6,- Kč / kg

jedině v Kovosteel
 více na www.kovosteel.cz

akce trvá do 30.6.2009

jediný samostatný regionální týdeník
 HODONÍNSKA, KYJOVSKA A VESELSKA

NAS SLOVACKO

www.naseslovacko.cz

První internetové
 rádio, které se
 věnuje 24 hodin
 denně jen a jen
 moravskému
 folklóru!

Cimbálku
 Rádía Jih
 si můžete naladit
 na internetové
 adrese
www.radiojih.cz

Jih cimbalka

fotogalerie
 na webu

www.slovacky.denik.cz

deník

**Chcete
 vidět více?**
 Navštivte náš web

Rozhovor s novoveským starostou

Folklorní fond rozdělval peníze

O degustování vína

Přijeli ze Slovenska

Členové Místní akční skupiny Hornácko a Ostrožsko.

Člověk musí plánovat pro budoucí generace

Rozhovor se starostou Ostrožské Nové Vsi Stanislavem Turečkem

Stanislav Tureček je ve vedení Ostrožské Nové Vsi už patnáct let. O sobě tvrdí, že nedělá náhlá rozhodnutí a svá vyjádření děle zvažuje. Někomu to vadí, jiný to u něj obdivuje. Nic mezi tím.

Především pane starosto, jakých bylo těch patnáct let, které zde působíte jako místostarosta a poté i starosta?

Za ty roky si myslím, že se dalo do pořádku mnoho komunikací. Osobně si cením toho, že se nám podařilo vybudovat čistírnu odpadních vod, ve spolupráci s panem Dr. Plachým dobudovat a přivést k prosperitě Sirmatě lázně, zbudovat přístavbu základní školy a zrealizovat cyklostezky. Většina lidí, se kterými se setkávám, je se životem v obci spokojená, což mě těší.

Za rok tady máme volby, bez ohledu na to, jak dopadnou, u čeho byste ještě chtěl být?

Rád bych byl při opravě silnice I/55, průtah obcí a taky při rozvoji rekreační zóny kolem štěrkových jezer a při vybudování kvalitnějšího turistického zázemí. Jinak bych si přál, aby občané měli dostatek pracovních příležitostí a dobře se jim tady žilo.

Nejnovější událostí je, že jste prodali pozemky obce na koupališti. Proč jste se rozhodli je prodat?

Obec vlastní jen část pozemků: hlavní budovu, nějaké chatky a hlavně veškeré inženýrské sítě, vodu, elektřinu a jímku na vývoz splaškových vod. Zařízení je zastaralé a obec by musela do obnovy budovy a infrastruktury investovat značné peníze. Kromě obce je na koupališti dalších pět vlastníků. Z celkové výměry přírodního koupaliště obec vlastní jen jednu třetinu. V minulém roce jsme vypsalí soutěž o pronájem svého majetku na koupališti, ale byla jen jediná nabídka a proti jiným létům o značnou částku snižená. Proto se ZO rozhodlo k prodeji majetku obce na koupališti. Důvod je jasný, pokud jej získá podnikatel, který vykoupí všechny pozemky a zainventuje

Starosta Ostrožské Nové Vsi Stanislav Tureček jde v průvodu při loňských oslavách výročí obce. „V každém případě počítám, že se nového obecního úřadu jako starosta nedočkám,“ říká mimo jiné ve velkém rozhovoru pro náš časopis. FOTO: RB

do chátrajícího koupaliště finanční prostředky bude schopen poskytnout daleko lepší služby.

Kdo koupaliště koupil a jak se získanými penězi obec naloží?

Zastupitelstvo schválilo nabídku podnikatele z Uherského Hradiště, který dal nejvyšší nabídku šest a půl milionu korun. Peníze využijeme na opravu průtahu silnice I/55. Součástí silnice budou nové osvětlené přechody s ostrůvky, odstavné plochy, nájezdy, úprava chodníků a kanalizace v úseku Kopanic. Cel-

kový podíl nákladů se může vyšplhat až na deset milionů korun. Vlastní opravu silnice bude financovat stát se svých prostředků.

Bude koupaliště letos otevřené, když se změnil majitel a reálně hrozí, že někteří z dalších majitelů pozemků nebudou chtít svůj podíl prodat nebo nebudou spolupracovat?

Podnikatel nám řekl, že i když majitelé, kteří tam jsou, s ním nebudou spolupracovat, zajistí rekreaci na bývalých pozemcích a zařízeních obce. Může dojít k určitým problémům i sporům. Zastupitelstvo rozhodlo a já to komentovat nechci. Uvidíme dny příštích a buď to bylo rozhodnutí moudré, nebo špatné, ale to vždycky ukáže až čas. Letošní sezonu bude přírodní koupaliště provozovat bývalý nájemce firma Kámen s.r.o., a to od 1. ledna do 15. září 2009. Prodej vybranému zájemci se uskuteční až ve čtvrtém čtvrtletí roku.

Firma Dobet, která je jedním z dalších majitelů pozemků na koupališti, má licenci na těžbu štěrkopísku. Lidem praskají domy, údajně je těžební jezero hluboké až pětadvacet metrů, jak dlouho ještě bude těžba pokračovat?

Podle Báňského zákona mají povinnost s péčí dobrého hospodáře vytěžit a využít co nejlépe zdroje písku, které tu v katastru obce jsou. Mám informace, že se těžba pomalu utlumuje a končí, protože se otevřela nová dobývací plocha v Polešovicích. Vedení Dobetu nedokáže říct přesný datum ukončení těžby. Podle mě je to otázka dvou až tří let.

Není to dlouhá doba na to, že hluboká těžba může narušovat statiku domů?

Praskání domů je po celé obci, není to jen v blízkosti lokality jezer, ale i na Chřibě nebo na Kopanicích. Kdysi jsme tu měli experta, který nám sdělil, že se nedá jednoznačně ukázat na viníka, třeba na těžbu štěrkopísku. Těch faktorů je daleko víc - silná doprava, vliv počasí a geologické složení půdních vrstev. V podloží jsou silné jílové vrstvy a ty dělají značné problémy. Jíl má tu vlastnost, že za

sucha seschne a v případě vlhkého počasí značně zvětší svůj objem. Většinou pak praskají starší domy, které nemají dostatečné základy.

Jak chcete zlepšit dopravu v obci?

Průtah přes obec O. N. Ves je v žalostném stavu a od roku 2002 ředitelství silnic a dálnic slibuje, že se bude opravovat. Máme rok 2009 a zatím poslední zprávy hovoří o stavebních pracích v roce 2011 až 2012. Neměly by začít dřív než skončí uzávěrka Bučovic a oprava silnice v Nesovicích, která je také v plánu.

Nový „koberec“ přece lidem neodlehčí od stovky projíždějících aut ve dne i v noci.

Doprava je teď tak silná z toho důvodu, že je uzavřená cesta na Moravský Písek a také cesta přes Bučovice. Nebudeme mít jen nový koberec, stávající silnice má špatné podloží a bude se muset v určitých místech udělat celé zpevnění podloží silnice, komunikace bude daná do obrubníků a přibudou zpevněné plochy, parkoviště a nájezdy.

V plánu byl obchvat nebo rychlostní trasa, která by obec minula. Jak jsou tyto plány daleko?

Ve vyšším územním plánu Zlínského kraje je i obchvat obce, ale podle mého je otázkou dvaceti let. V současné době se obce snaží protlačit rychlostní silnici R55, která by měla vést od Otrokovic přes Staré Město směrem na Rohatec kolem Nedakonic. Nová dálková čtyřproudová rychlostní silnice by měla ulehčit hlavně od tranzitu a kamionů.

Této rychlotrase ale brání ekologové kvůli ptačí oblasti v blízkosti Strážnice. Řeší se to už poměrně dlouho, jaká je nyní situace?

Tato R55 je projekčně daleko dál než obchvat obce. Je zablokována kvůli Strážnici, kde jsou nějaké problémy s ekologií. Kdyby se měla plánovat jiná trasa vrátilo by nás to o dvacet let zpátky. Když se vyřeší tyto problémy s ptačí lokalitou mohla by být postavena do roku 2017 až 2020. To by obci pomohlo.

V budoucnu by měl být v obci nový sběrný dvůr. Kdy ho budou moct lidé využít?

VIZITKA STAROSTY

Stanislav Tureček se narodil v roce 1951 v Ostrožské Nové Vsi. Je ženatý, má dceru.

Je ve znamení Vah a říká o sobě, že je rozvážné povahy, rozhodnutí delší dobu zvažuje a snaží se věci řešit dohodou, nemá rád spory.

Starostou je dvanáct let, předtím působil jako místostarosta.

Působí ve svazku obcí Mikroregion Ostrožsko a MAS Hornácko a Ostrožsko, kde je členem programového výboru.

Rád sportuje, přičemž nejraději má tenis a kolo a přes zimu lyžování.

Účinkuje v mužském pěveckém folklorním sboru Krasavci. Ve chvílích volna je rád se svou rodinou, má rád dobré víno.

Prostor, kde donedávna sídlila firma Ekospár (vedle vinotéky U sv. Vavřince) je rozdělený na dvě části, v jedné je stále fungující sklad materiálu pro obchodní firmy a druhá je volná po firmě Ekospár. Máme zájem spodní volnou část areálu. Chtěli bychom ji odkoupit a vybudovat zde sběrný dvůr. Co se týká částky tu ještě nemám a nechci o ní spekulovat, o tom by měli rozhodnout zastupitelé koncem června, kdy bude zastupitelstvo. Výhoda je, že na sběrné dvory jsou značné dotace, i když na nákup pozemku bychom museli vyčlenit nějaké své peníze, ale co se týče dalších investic do strojního zařízení a do oprav budov, na to bychom mohli z fondů peníze získat.

Snažili jste se získat dotace spolu se slovenským partnerem městem Trenčín na muzeum lidových řemesel, ale nevyšlo to. Vzdáte se možnosti na vybudování muzea?

V současné době se hledá nový přeshraniční partner a rýsuje se Myjava, která má nějaký Gazdovský dvůr k opravě a v rámci toho bychom udělali zrcadlový projekt, obec by do

táhla do konce rekonstrukci zahrádkářského domu a přebudovala ho na muzeum folklóru a lidových tradic, které by bylo možné využívat i pro školu s dílničkami pro děti, kde by se učily tradičním dovednostem.

Udržitelnost takových projektů bývá mnohdy složitá a náročná. Proč si myslíte, že by muzeum mělo v obci být?

Oslovilo nás mnoho lidí, že mají doma staré předměty, které se dřív používaly, kroje, výšivky, věci, které by se měly zachovat. Bylo by dobré je někde soustředit a udělat z toho stálou výstavku. Je to místo v blízkosti školy, kam by paní učitelky mohly vodit děti. Bylo by možno zde udělat keramickou dílnu, koutek na vyšívání či paličkování. Soustředila by se sem činnost organizací a spolků z obce.

Jak si představujete, že bude muzeum fungovat například pro turisty?

Chtěli bychom najít člověka, který bude mít v muzeu třeba ateliér, který by návštěvníkům byl schopen udělat odborný výklad, prodat reklamní předměty či dokonce nabídnou něco na ochutnání, třeba chlív se sádlem a cibulí, jako zpestření prohlídky. Nebo to bude řešeno osobou na zavolání na telefonní číslo a do pěti minut by přišla odpovědná osoba, která by muzeem otevřela.

Navíc by se pravděpodobně vyřešily důstojné prostory pro pořádání výstav, které v budově Obecního úřadu příliš vhodné nejsou. Počítá se také s novou budovou pro Obecní úřad?

Máme vytipovaný prostor vedle kina, na tomto volném místě by mohl stát do budoucna nový obecní úřad. Domky, které jsou naproti přijdou zbourat a vznikne náves. Je to otázka tří až čtyř let, v každém případě počítám s tím, že se nového úřadu jako starosta už nedočkám.

Nemrzí vás to?

Člověk musí plánovat pro budoucí generace tak, jak kdyby měl žít sto let. Zásadou musí počítat s tím, že nikdo tu nebude věčně a musí věci předávat a informovat ostatní, aby když se něco stane mohli ti další pokračovat.

Děkuji za rozhovor.

Zuzana Lipárová

Folklorní fond: první rozdělené peníze

Místní akční skupina Hornácko a Ostrožsko založila Folklorní fond, díky kterému mají organizace šanci získat peníze na pořádané akce. Komu výběrová komise MAS udělila své body a kdo tak získá peníze, si můžete přečíst na následujících řádcích.

Je dobře, že MAS do svého strategického plánu zahrnuje i Folklorní fond. Poprvé rozdává příspěvky na kulturní a folklorní akce, i když částky nejsou nijak vysoké, budme za ně rádi. Celkem si mezi sebou žadatelé rozdělí 115 tisíc korun.

Ostrožská Nová Ves: Lázeňské zpívání

Pořad, kterým chce Folklorní soubor Novovešťan – mužský pěvecký sbor Krasavci vytvořit tradici zpívání mužských a ženských pěveckých sborů v lázeňském parku při zahájení sezony v Sirnatých lázních za podpory sborů regionu Slovácko, se letos uskuteční 23. května.

Do projektu napsali, že chtějí v rámci kulturního programu představit lázeňským hostům krásné slovácké kroje a přiblížit zahraničním i domácím rekreativním slovácké písničky doplněné fenomenálním tancem verbuňk.

Uherský Ostroh: Virtuální cimbálová muzika

Projekt občanského sdružení Slovácké variace je velice zajímavý a v celkovém hodnocení získal nejvíc bodů, posuďte sami. Projekt podal Jakub Nožička, který za získané peníze vytvoří autentickou nahrávku slováckých verbuňků, kterou zdarma poskytne zájemcům na internetu. Ukázky poslouží pořadatelům menších folklorních kurzů, kteří nemají peníze na cimbálovku, absolventům kurzů verbuňku, kteří si v pohodlí domova chtějí naučené figury připomenout a komukoliv dalšímu, komu se verbuňk líbí. Nahrávky budou volně stáhnutelné z internetu. Podle Jakuba Nožičky projekt vyřeší nedostatek peněz pořadatelů folklorních kurzů na cimbálové muziky.

Blatnice pod Svatým Antonínkem: Malí verbíři

Pro děti i další zájemce přišla s projektem Malí verbíři Základní a mateřská škola v Blatnici. V něm píší, že chtějí rozšířit o povědomí o slováckém tanci verbuňk, o slavnostní chlapeckém kroji a naučit novým písním. Jejich snahou je pěstovat v dětech vztah k rodnému místu, učit děti vnímat krásu a obsah lidové písně a tím rozvíjet mezi dět-

mi přátelství a kamarádské vztahy. Zástupci školy i školky se tím snaží dovést děti a mládež k prospěšnému využití volného času.

Ostrožská Lhota: Podpora CM Višňa

Slovácký krúžek Háječek z Ostrožské Lhoty chce pomoci mnohem mladším folkloristům – cimbálo-

večer, kde si jako hosty pozve mužské i ženské pěvecké sbory z Ostrožska a jiné soubory našeho kraje. Narodeninová oslava bude v měsíci srpnu v Hluku.

Blatnice pod Svatým Antonínkem: „To jsme švarní šohajci a děvčice“

Název tohoto projektu v sobě skrývá soustředění

Folklorní fond mimo jiné podpořil: Lázeňské zpívání v Ostrožské Nové Vsi...

FOTO: RB

vé muzice Višňa a to tím, že jim ze získaných peněz zaplatí učitele hudby, „aby tak pomohl hudebnímu rozvoji této mladé cimbálové muziky,“ stojí v žádosti s tím, že „Višňa vznikla teprve nedávno, ale za tuto krátkou dobu prokázala, že je životaschopná a perspektivní. Je však zapotřebí po určitou dobu odborného vedení této cimbálovky, aby kvalita muziky mohla vzrůst.“

Hluk: 40. výročí založení Mužského pěveckého sboru

Mužský pěvecký sbor v Hluku funguje už 40 let a to zaslouží oslavu. Chce uspořádat slavnostní

dětského folklorního souboru Vavřínek a Dětské cimbálové muziky na Mlýnkách u Radějova. „Vštěpovat a prohlubovat lásku k lidovým písním a tancům, aby se tyto tradice dochovaly pro další generace, protože může přijít doba, kdy tyto hodnoty nezaplatíme ani kusem zlata,“ napsala za žadatele Zdeňka Straková.

Ostrožská Nová Ves: Zpívání koled pod vánočním stromem

Folklorní soubor Novovešťan – ženský sbor Denica chce vytvořit další tradici, zpívání koled pod vánočním stromem v Ostrožské Nové Vsi. Mezi účinkující chtějí děti z mateřské i základní školy,

scholy, místní i okolní folklorní pěvecké soubory. Jejich snahou je, aby zpívání koled nezaniklo. Těšíme se na každoroční setkání u vánočního stromu v O. N. Vsi.

Blatnička: Veselo muziko...

Jedním ze tří nejlépe hodnocených projektů byl ten, který podala Markéta Jančíková Mošťková z Blatničky. Chce uspořádat folklorní večer dětských souborů z Blatničky, Jarošova a hostů, kteří předvedou ukázky verbuňku. „Děti budou mít prostor k nácvičku tanečních prvků verbuňku pod vedením dospělých tanečníků. Cílem je předávat dětem různé zvyky, obyčeje, písničky a lidové tance.“ Organizátorka uvedla, že v příštím roce chtějí uspořádat dětský krojový ples a soutěž verbířů

Boršice u Blatnice: Návrat ke kořenům lidové kultury v Boršicích u Blatnice

Mužský pěvecký sbor Boršičané připravuje folklorní odpoledne „Návrat ke kořenům“, který místním, návštěvníkům i turistům připomene již téměř zapomenuté písně a tance v podání mužů z pěveckého sboru a jejich hostů. Pořad chtějí uspořádat každý rok.

Lipov: Regionální verbířská soutěž – Hornácko, Veselsko, Strážnicko

Název vypovídá, že Folklorní soubor Lipovjan získal peníze na soutěž ve verbuňku, která by se uskutečnila v Lipově na Hornácku. V programu by

ský pěvecký sbor Louka, smíšený chrámový sbor a mužský pěvecký sbor Hrubá Vrbka.“ Pořad je naplánovaný na listopadovou sobotu a bude spojený s výstavou i rozsvěcením stromu.

Velká nad Veličkou: Humor – koření našeho života

Antonín Vrba z Velké je autorem dalšího plánovaného projektu. Chce oživit v regionech Hornácka a Ostrožska lidové slovo ve formě humoru. Akce má však především uctít památku velkého humoristy Vaška Mlýnka z Kuželova. Tonda chce dát dohromady lidové vypravěče a humoristy nejen ty známé, ale především ty z ulice. Držme palce, aby se mu to podařilo. Lidových vypravěčů rapidně ubylo a bylo by výborné navázat na vynikající vypravěče, kteří bavili lidi tak skvěle jako například již zmíněný Vašek Mlýnek.

... a program Tondy Vrby a Martina Kuchyňky na Hornáckých slavnostech. FOTO: RB

pro nejmenší tanečníky i mládež. Dodala, že rozvíjení tradic, zvyků a podpora folkloru bude heslem i dalších připravovaných akcí. Rádi se na takové akce přijedeme podívat.

Ostrožská Lhota: Antonínkové sečení trávy

Lidová akce Antonínkové sečení trávy je přehlídkou mužských a ženských pěveckých sborů Ostrožska i jiných regionů. Návštěvníkům akce krásně zazpívají a vybraní zástupci sborů se utkají v sečení trávy. Akce je hodně navštěvovaná a patří k tradičním folklorním událostem obce.

vystoupil soubor Dolina ze Starého Města, následovala by soutěž, poté beseda u cimbálu s výukou verbuňku. Tím pro ně projekt nekončí a chtějí v něm pokračovat například tím, že vytvoří semináře pro veřejnost s výukou verbuňku, nebo jej dál propagovat na festivalech u nás i v zahraničí.

Louka: Adventní koncert

Koncertem Mužský pěvecký sbor Louka navazuje na předešlé akce a v pořádání chtějí pokračovat i nadále. „Návrat k lidové tradici, písním a zvyklostem v předvánočním čase za účasti dětí místní mateřské školy Lučánek, scholy, vystoupí i muž-

Suchov: Setkání harmonikářů a heligónek na Suchově

Sdružení za obnovení Suchovské republiky chtějí ukázat, že podstatné místo v této době mají lidoví umělci, kteří na Hornácko, Ostrožsko a Kopanice patří a díky vzniku nového pořadu oživi toto muzicírování na veřejnosti.

Javorník: Drapte, drapte, drapulenky...

Určitě zajímavý je projekt Ženského pěveckého sboru z Javorníku „Drapte, drapte, drapulenky...“ Zavzpomínat, připomenout a vyprávět o tom, jak se dřív žilo, zazpívat si i navodit atmosféru adventní doby. Akce je naplánovaná na 29. listopad.

Velká nad Veličkou: Hodová přehlídka pěveckých sborů

Ve Velké nad Veličkou chtějí obnovit tradici hodového veselí. „Hody ve Velké nad Veličkou nejsou tak tradiční jako v mnoha jiných obcích v okolí. Hornácký mužský sbor uspořádáním přehlídky sborového zpívání s navazující hodovou zábavou při cimbálové muzice to chce napravit.“

Zuzana Lipárová

Folklorní „smršť“ kolem Antonínka

Naše Místní akční skupina Hornácko Ostrožsko se snaží mimo jiné podporovat folklorní aktivity. Folklorní „rozmach“ v našem regionu, stejně jako na celém Slovácku, je tak velký, že jeho zmapování by vyžadovalo samostatný časopis. Vzhledem k nedostatku místa bychom vás tedy alespoň stručně informovali o několika zajímavých novinkách.

Slovácká stuha ve Veselí

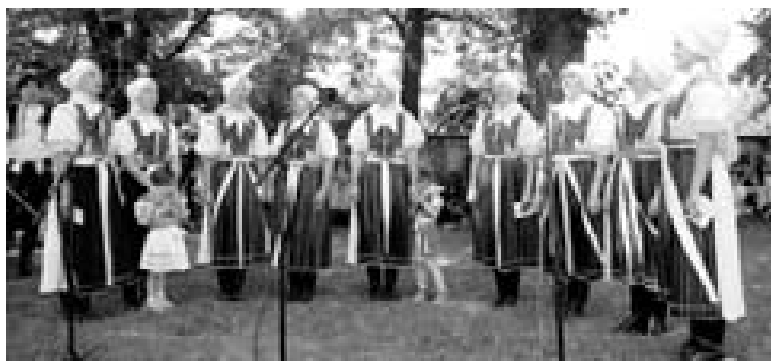
Pokud chcete slyšet nejlepší zpěváky Hornácka a Veselska, jezďte na Slováckou stuhu do Veselí nad Moravou. I letošní ročník byl výborný, podrobné informace o zpěvácích i zvukovou nahrávku koncertu najdete na stránkách www.slovackoDNES.cz. Lidé si mohli také letos koupit vynikající „programek“, ve kterém nechyběly texty všech zpívaných písniček a jejich notový zápis. Velké poděkování patří rodině Smutných, která programek připravuje.

Vydařené Mladé Hornácko 2009

Mezi tradiční akce patří Mladé Hornácko, největší přehlídka dětského folkloru. Ten, kdo vše nevidí na místě, sotva si dovede představit, kolik dětí, muzik, zpěváků a nápadů může vidět a doufat v dobrou budoucnost tohoto regionu. Videoukázky a fotky najdete na www.slovackodnes.cz, několik fotek je i na předposlední straně časopisu.

Úspěchy na Foskaru

Zástupci našeho regionu výrazně uspěli v Brně na předávání Foskarů, který je považovaný za přehlídku toho nejlepšího v oblasti folkloru. Vítězství si odvezl Sboreček žen z Lipova (na snímku) a rodák z Hornácka, Luboš Holý, do síně slávy vystoupil primáš Martin Hrbáč. Všem srdečně gratulujeme!

Ostrožský skřivánek

Vedoucí kultury v Uherském Ostrohu Ivana Ilíková přišla s nápadem na soutěž Ostrožský skřivánek. Tato přehlídka by mohla být tím pravým místem, kde by se každoročně scházeli nejtalentovanější zpěváci z našeho mikroregionu.

Vynikající úspěch Ostrožanů i Veličanů

Základní umělecká škola z Uherského Ostrohu první, ZUŠ z Velké nad Veličkou druhá. To vše přitom na květnovém prestižním ústředním kole národní přehlídky ZUŠ ve hře na lidové nástroje v Kyjově.

Ostrožská cimbálová muzika *Pramének* vystoupila úspěšně i na závěrečném galakonzertu vítězů a prvním místem obhájila své vítězství z minulého ročníku. Muzikanty připravili František Říha a Radim Havlíček, podle kterých porotu oslovila precizní souhra, kultivovaný zvuk zejména smyčcových nástrojů a tradičně výborná interpretace nápaditě vybraného a aranžovaného repertoáru.

A za velký úspěch lze považovat i umístění Veličanů. Byl jsem u toho, když přijeli z Kyjova domů, a viděl jsem na vlastní oči, jak se ředitel tamní ZUŠ pan Králík z druhého místa radoval. Poukazoval přitom na to, že velická „zuška“ patří k nejlepším, přestože je zároveň na Slovácku mezi těmi počtem nejmenšími. A na dálku pozdravoval a děkoval učitelé velických děček Petru Hlahůlkovi, který v té době ležel v nemocnici. RB

Hucký bombóz měl zdařilou premiéru

Ředitel ZUŠ v Uherském Ostrohu František Říha (na snímku vpravo) má na „svědomí“ rovněž folklorní přehlídku dětských cimbálových muzik ve svém Hluku. Letos se uskutečnil poslední dubnový den první ročník, a podle ohlasů po jeho skončení, neměl chybu. V Hluku vystoupila domácí cimbálová muzika ze základní umělecké školy, ke které se přidaly výborné dětské cimbálové muziky ze základních uměleckých škol z Uherského Hradiště (na snímku vlevo), Uherského Ostrohu, Velké nad Veličkou a Strání. Šlo o skutečné muzikantské či posluchačské „bonbónky“ - odtud i název přehlídky *Hucký bombóz*. Bylo by dobře, kdyby organizátoři přehlídky - Městský úřad Hluk a ZUŠ Uherský Ostroh - v této započaté tradici pokračovali i v dalších letech. Videozáznamy i fotografie ze setkání najdete na www.mestohluk.cz

Dvoustranu připravil: RB

Výborné místo pro odpočinek

Splněný sen: V Javorníku je nové wellness centrum

Majitelka Hotelu Filipov Marie Hráčková si splnila vlastní sen i sen řady dalších lidí na Hornácku - podařilo se jí vybudovat relaxační centrum, které v tomto regionu není obvyklé.

Budova zvenku ještě nemá fasádu, ale uvnitř je vyhříváný plavecký bazén s protiproudem, vířivka s hydromasáží, parní sauna s přísady mořské soli a aroma, finská sauna, fitness centrum.

Kromě toho sem můžete zajít na masáže, na manikúru a pedikúru. Projekt spolufinancovaný Evropskou unií vyšel na jedenáct milionů korun.

Hotel nabízí restauraci a ubytování v nádherné krajině Bílých Karpat nedaleko lyžařského svahu „Slováckého ledovce“.

Co ale dělat, když je venku špatné počasí? To už si může každý vyzkoušet na vlastní kůži. „Wellness je pro všechny, kdo má zájem - jak pro hotelové hosty, tak pro sportovce, seniory, rodiny s dětmi, vhodné pro firemní relaxační a indoorové pobyty.“

Od roku 1999, kdy hotel paní

Hráčková koupila, žije na Hornácku. „Nikdy jsem sa tady necítila jako naplavenina. Na Filipově je mi velice dobře a byla jsem přijatá opravdu se vším a vždy jsem měla pocit, že sem patřím,“ svěřila se.

Na oplátku láká na Hornácko návštěvníky: „U nás najdou odpočinek v příjemném prostředí, kde mohou zapomenout na každodenní starosti, za příznivé ceny, v péči kvalifikovaného personálu a s pocitem, že udělali něco pro své zdraví.“

Text a foto: ZL

Na malé fotce je relaxační centrum, vpravo dole paní Hráčková se starostou Javorníku, nahoře snímek ze slavnostního otevření.

Pozvánka na zpívání - s kosů a bez auta

Malá Vrbka je opravdu malá a při pohledu zvenku se zdá, že se tam toho ani tak moc neděje. Kdybychom v ní žili, určitě bychom poznali, že se tam toho děje mnoho, jen to na první pohled nepoznáme. Jedna akce ale svým většinou proslavuje Malou Vrbku široko daleko. Jde o červnové kosecké zpívání, které s klidem může konkurovat proslulému kosení v buchovském zámeckém parku. To na Hornácku je totiž mnohem komornější a tím i opravdovější, přitom nechybí ani muzika, zpěv, posezení, občerstvení. Přijďte se podívat, ale pokud jen trochu můžete, nechte prosím auto ve vesnici a do vrbeckých kopců vyjděte, není to tak daleko. A ještě termín - 20. června. Už od svítání!

RB

K degustování vína je třeba se propít

S Liborem Zlomkem o profesionálním chutnání vína i o tom, jaké těžké to mají vinaři

Začnu titulkem, protože předpokládám, že ten vás asi zaujme na první pohled nejvíc. K degustování je třeba se propít? Ano, je to tak, alespoň to tvrdí ing. Libor Zlomek, velký znalec vína, profesionální degustátor, majitel vinařských firem a také místostarosta Boršic u Blatnice i člen tamního mužského sboru.

Pojďme tedy nejdříve k titulku, jak je to s oním propitím, zeptal jsem se pana Zlomka.

„Možná se zdá, že zlehčuji tuto otázku, ale praktické zkušenosti jsou stejně důležité jako teoretické znalosti získané někde ve školách nebo kurzech. A k tomu, aby byl člověk dobrý degustátor, je potřeba se opravdu doslova propít,“ odpovídá.

Ovšem pozor, propít v podání profiků neznamena nejistou chůzi nebo pospávání. Dokonce nepotřebují ani řidiče, který by je musel vozit. „Při degustování se většina vína odplivává, takže požití alkoholu je prakticky nulové a můžu řídit. Před nasednutím do auta si navíc pro kontrolu provedu dechovou zkoušku na alkohol na vlastním přístroji,“ říká.

Jestliže jsem vysvětlil titulku,

Libor Zlomek v boršickém kroji jako člen místního mužského sboru. FOTO: RB

můžu ještě blíže představit svého hosta. Libor Zlomek se zabývá vínem od školy, má náročné mezinárodní degustační zkoušky, jeho velkým vzorem byl jeho otec, rovněž vystudovaný vinař, trávil spolu při práci ve vinohradu spoustu času a tak bylo logické, že vystudoval nejdříve Střední vinařskou školu ve Valticích a po maturitě odešel na Mendlovu zemědělskou a lesnickou univerzitu v Brně.

Poté ho už čekala praxe v terénu, dělal vedoucího výroby ve společnosti VINOP a.s. v Polešovicích a následně výrobního ředitele ve společnosti VÍNO

BLATEL z Blatnice. Nakonec si založil s bratrem firmu LIPERA, která prodává různé technologie a přípravky pro výrobu vína, k ní nově přibyla i vinařská firma Zlomek&Vávra.

„Navštěvuji vinařské společnosti, degustujeme jejich vína, snažíme se v nich hledat nějaké nedostatky či vady,“ vysvětluje. Když je to možné, snaží se zákazníkům víno vylepšit - zejména na podzim.

„Většinu těchto zákroků se děje při vinobraní od září do listopadu, kdy mošt získaný lisováním hroznů kvasí a mění se v mladé víno. Je to náročná, ale velmi zajímavá práce,“ podotýká.

Samozřejmě, naše řeč se točí i kolem celkové situace vinařů na Slovácku, jaké mají podmínky i jak mohou uspět v obrovské evropské konkurenci. Jakou radu by dal vinařům? „Každý vinař musí především začít sám u sebe a musí vyrábět kvalitní vína. Do budoucna je jedinou cestou, a tou se vydali vinaři již před vstupem do Evropské unie, kvalita. Musíme se zaměřit na výrobu kvalitních vín, které si budou moci lidé koupit za rozumnou cenu,“ jmenuje Libor Zlomek první předpoklad.

Hodně času by šlo strávit debatou o zákonech, například o tom, jak je důležité, aby zákon umožnil výčep pod víchou. Co to je? Vinaři by mohli v určitém období v roce prodávat své víno „jen tak“ ze dvora a měli by jednodušší zdaňování i další výhody.

Libor Zlomek rovněž často mluví o tom, jak je ve vinařství velmi důležitá hrdost na vína z vlastního kraje.

„Co se týče kvality vína, nemusíme se obávat v našem regionu srovnání s jakoukoliv obcí na Moravě. Máme tady spoustu výrobců se skvělými víny, poctivě vinaře se smyslem pro poctivou práci,“ končí optimisticky. **RB**

Velikonoční tvoření

Velmi pěkné velikonoční tvoření si pro sebe udělali v Boršicích u Blatnice. V místním kulturáku se sešla místní mládež i rodiče, společně malovali vajíčka, pletli žile, zdobili perníčky a dělali spoustu dalších užitečných velikonočních věcí. Však se podívejte na stránky obce www.borsiceublatnice.cz. „Je ale celkem smutné pozorovat, jak zmizel prapůvodní význam těchto svátků vítání jara, kdy dívka čekala na šlehnutí čerstvým proutkem a mládenec byl obdarován velikonočním vajíčkem, a ne hlavně alkoholem, jak je to zvykem dnes,“ povzdechl si jeden z organizátorů tvoření Vít Hrabal. **RB**

Velikonoce ve víře i tradicích

Také letošní rok potvrdil, že v našem regionu nejsou velikonoční svátky pouze příležitostí pro volný čas, ale mají pro řadu lidí ještě svůj hluboký smysl. A to smysl, který se projevuje v jejich víře i ve vztahu k tradicím - což ukazují i následující fotografie..

Každoročně připomínají hru Ukřižování P. Ježíše děti z Křesťanské mateřské školy Uherský Ostroh význam Velikonoc. Fotka je z představení v kostele sv. Ondřeje. Letos poprvé školka hrála také v chrámu Páně sv. Anny v Moravském Písku, výtěžek věnovaly na opravu tohoto kostela.

Text a foto: ZL

VELIKONOCE V MUZEU. V Blatnici pod Sv. Antonínkem i Veselí nad Moravou uspořádali velikonoční přehlídku. V Blatnici se setkali tři řemeslníci, kteří po celý den ukazovali tradiční výrobky. Paní Marie Čiháková maluje kraslice, pan Antonín Zbahna plete pomlázku a pan Antonín Maluš otluká píšťalky z vrbového proutí. Začínali brzy ráno a prostorami muzea prošli děti ze školky i školy, od nejmenších po nejstarší. Přišli se podívat i místní, těch ale příliš mnoho nebylo, což je škoda. To ve veselském muzeu (horní snímky) se vystřídalo jednadvacet řemeslníků. Malovali i zdobili se kraslice a perníky, vyřezávalo se a zhotovovali panenky z kukuřičného šustí, pletli pomlázky. Návštěvníci mohli celý měsíc obdivovat ručně vyrobené velikonoční výrobky.

Text a foto: ZL

Nová Lhota má slovenského „bratra“

Moravsko-slovenské „hledání“ spojilo Novou Lhotu s Kočovci

V ulicích Nové Lhoty moc rušno nebývá, když ale zastavil před obecním úřadem mikrobus ze Slovenska, hned bylo pořádně živo. Přijeli temperamentní hosté ze slovenských Kočovců, vesnice, vzdálené čtyřicet kilometrů. Na programu je turnaj ve stolním tenise s domácími.

Chudák ako ja

Možná byste namítli - nic zvláštního. Rád bych vám ale na zcela konkrétním příkladu ukázal, jak prakticky funguje chvályhodná evropská myšlenka po bližším poznávání lidí ze sousedních zemí, v tomto případě evropský projekt

tele školy, a už z té doby měl zkušenosti se spoluprací se školou v Uherském Brodě. V Kočovcích sesbíral historické fotky budov, nafotil je v současné podobě a o stejný projekt požádal Brodčany. Když se stal následně starostou, začal přemýšlet o tom, že by začal s někým spolupracovat i na úrovni obcí.

Po mikulovském krátkém setkání se podruhé potkal s Antonínem Okénkou v Trenčíně. A byla u toho ještě Kateřina Štuchalová z Brezové pod Bradlom, z města, které se k oběma vesnicím přidalo a vytvořili společný projekt - a jsme u evropské myšlenky.

takú obec, ktorá nám vyhovuje, je to iná dedina, iná mentalita, ale naše zájmy sú v podstate rovnaké,“ hodnotí spolupráci spokojeně starosta Kočovců. Byť by se mohlo zdát, že jde v tomto článku i v celé spolupráci především o peníze, není tomu tak.

Nejde jen o peníze

Velmi důležité je, aby lidé z obou stran hranic našli k sobě cestu, v samotných projektech je při jejich hodnocení důležité, aby se Moravané i Slováci setkávali a měli zajímavé společné akce - kvůli absenci tohoto například neuspěly jiné obce, které také žádaly evropské peníze.

V případě Nové Lhoty a Kočovců se zdá, že si lidé opravdu „padli do oka“, turnaj ve stolním tenise není první společnou akcí, Lhoťáci už několikrát byli v Kočovcích.

Na starostu Kočovců udělalo Hornácko dojem, když sem poprvé přišel ještě jako obyčejný turista na kole. *„Keď som sem prišiel prvýkrát, tak ma to očarilo tým, akí sú tu ľudia pohostinní, akí sú dobrí, a to napriek tomu, že majú tvrdé podmienky a niet tu práce, majú okolo seba pekne, dokážu sa stretnúť, dokážu si pomáhať,*“ říká.

Libí se mu i tradice, folklor, rád by leccos „přestěhoval“ právě do své vesnice, která se skládá ze tří kdysi

samostatných částí. Lidi se podle něj proto k sobě moc nemají, snaží se pořádat řadu akcí, včetně setkávání s Hornáky.

A co Nová Lhota? Starosta Antonín Okénka vypadá hodně nadšeně, výborná atmosféra je také na samotném turnaji ve stolním tenise, nechybí samozřejmě slivovice, jen kousek od obecního úřadu se pečou koláčky, je vidět, jak „hráči“ mají k sobě stále blíže.

„Pro nás je například inspirací, jak dělají v Kočovcích kulturní akce. Mají určené lidi, kteří pomáhají organizovat akce, což bychom chtěli také zkusit, v posledních letech jsme tady měli málo kulturních i sportovních akcí a chceme to změnit,“ tvrdí starosta.

Nejvíce se ale už těší, až bude projekt sportovního relaxačního areálu stát, ve Lhotě dlouho hledali, než pro něj našli co nejlepší místo.

„Nakonec jsme zbořili nedaleko kostela starou poštu a na jejím místě bude hřiště 34 krát 17 metrů, přidáme parkoviště i lavičky, myslím, že to bude vypadat velice pěkně,“ věří starosta.

Ten si ze všeho nejvíce pochvaluje celkovou atmosféru v Nové Lhotě, je přesvědčen, že lidé se už víc zajímají o život kolem sebe a mají zájem se setkávat. Však se na to přijedeme s našim časopisem opět brzy podívat. **RB**

Starosta Nové Lhoty Antonín Okénka a starosta slovenských Kočovců Ján Tupý ve chvíli, kdy Slováci přijeli hrát za hranice turnaj ve stolním tenisu. FOTO: RB

přeshraniční česko-slovenské spolupráce.

Na začátku bylo setkání starostů obou obcí. Náhodné setkání. Poprvé spolu promluvili v roce 2007 v Mikulově na workshopu přeshraniční spolupráce za účasti starostů.

„Náhodou som si tak tipol, že to bude taký istý chudák ako ja.“

Přesně touto větou starosta Kočovců Ján Tupý popisuje, proč oslovil v Mikulově právě lhotského starostu Antonína Okénku, který seděl u prázdného stolu a v ruce držel rozevřenou mapu moravsko-slovenského pomezí.

Slovenský starosta dělal dříve ředi-

Evropská unie totiž poskytuje velké sumy peněz právě na společné projekty, Nová Lhota, Kočovce a Brezová pod Bradlom požádali o peníze s tím, že každý u sebe vytvoří sportovní rekreační zónu, kde bude mimo jiné hřiště s umělou trávou na fotbal, nohejbal, volejbal a tenis i dětské hřiště. Plus další věci, jako například oddychové zóny.

Čekání bylo napínavé, ale nakonec se dozvěděli, že uspěli - celkem si rozdělí 420 tisíc euro. Nyní se řeší různé administrativní povinnosti, brzy by se ale mělo začít pracovat přímo v terénu.

„Já si myslím, že ozaj sme našli

Samozřejmě nechyběl tradiční „dopink“ v podobě pálenky. Hned se hrálo lépe. FOTO: RB

Činnost hluckých skautů je hodně pestrá. Jednou z jejich posledních „akcí“ bylo natírání šesti stovek dřevěných tyčí. Šlo o dobročinnou práci pro Pražské misijní dílo, které tyčky bude potřebovat pro výstavy. Skauti mezi sebou rádi přivítají další zájemce, přijďte mezi ně, naučíte se mnoho užitečného pro život. **RB**

Výborných úspěchů opět dosáhly dívky, které cvičí aerobik v DDM Pastelka v Uherském Ostrohu pod vedením Vladky Morávkové (na snímku s dívkami). Například v semifinále soutěže Děti fitness v Otrokovicích postoupily všechny čtyři skupiny aerobiku, z nichž tři byly úplně nejlepší. Gratulujeme! **RB**

Jedna z veselských kaváren vystavovala grafické listy od Františka Pavlici z Hroznové Lhoty. Podobných příjemných vernisáží v kavárnách, spojených i s muzikou, by potřeboval náš region více. **RB**

Dolňáci, Horňáci

Skutečně nevšedním zážitkem bylo květnové folklorní pásmo v místním kulturním zařízení v Louce. Pásmo písní, tanců a zpěvů za doprovodu cimbálové muziky Jožky Staši a CM Demižón ze Strážnice prokladané vtipnými dialogy sklízelo potlesk od diváků v zaplněném sále. Soubory Lipovjan a Žerotín předvedly tance a písně nejen ze zdejšího Hornácka, ale i z Valašska či Lašska, což byla pro všechny novinka. Motem tohoto vystoupení byla písnička „Na horách, na dolách“, kterou zazpíval mladý primáš R.Sokol. Jistě toto setkání „dolňáků a horňáků“ nebylo poslední, neboť jak zaznělo v úvodu bylo to první neoficiální „Lúcké slavnost“. **Text a foto: František Gajovský**

A ještě košty, košty, košty

Pokud bychom jmenovali jedno z nejčastěji jmenovaných slov v tomto období na Slovácku, určitě by to bylo slovo košť. Košťuje se už skoro všechno, nejčastější sice zůstává víno a slivovice, ale stále populárnější jsou také klobásky nebo zelí. Kdoví co je na těch koštích nejpřitažlivější, každopádně stále ještě existují lidé, kteří košty připravují a lidé, kteří na ně chodí. Občas jsem sice slyšel, že ubývá toho i toho, ale zatím se zdá, že košťů bude stále dost. Objel jsem několik košťů v okolí a kromě Blatnice pod Sv. Antonínkem jsem viděl život muziku jen v Ostrožské Lhotě - hrála tam domácí cimbálová muzika Višňa (na snímku) a hned to bylo na atmosféře košťů poznat. Pokud jde o zpěv samotných hostů, ten rapidně mizí, nevím, jestli je to náladou mezi lidmi nebo třeba zhoršujícími se hlasivkami. Pokud nepočítám muzikanty Višně, slyšel jsem krátce jen zpěv v Hluku od členů mužského sboru, kteří tamní košť organizují.

Chtěl jsem nafotit vítěze košťů, ale zjistil jsem, že to není jednoduché, vítězové skoro nikde na košť nechodí, nebo chodí v časy, kdy jsem chyběl já. **RB**

Dětské soubory z Mladého Horňácka 2009

Lhoňáček z Nové Lhoty

Krahulíček z Kuželova

Javorníček z Javorníku

Lúčánek z Louky

Lipovjánek I z Lipova

Lipovjánek II z Lipova

Veličánek I z Velké nad Veličkou

Veličánek II z Velké nad Veličkou

FOTO: RB

Svatý Antoníněk 2009

Římskokatolická farnost Blatnice pod Svatým Antonínkem
a Matice svatoantonínská

14. června 2009
Vás od 14:00 hodin
zve na
**SLAVNOSTNÍ
ODPOLEDNE**

7.6. 2009
v 18:00 hodin
vystoupí
na Antonínku
**BRATŘI
EBENOVÉ**
v rámci duchovně -
kulturního projektu
NA BLATNICKÉ HOŘE

3. květen	15:00	Pouť farností Boršice a Nová Lhota <i>P. Norbert Nawrath, administrátor Boršice u Blatnice</i>
17. květen	15:00	Pouť farnosti Lipov, Louka <i>P. Martin Mališka, administrátor Lipov</i>
31. květen	10:30	Pouť Matice svatoantonínské <i>P. Jan Vyhnálek, farář Plzeň</i>
13. červen	17:00	Domácí pouť ke cti svatého Antonína <i>P. František Jakub Sadílek, OFM Uherské Hradiště</i>

14. červen
8:00 / 9:00 / 10:30
**Hlavní pouť
ke cti svatého Antonína**
mons. Josef Hrdlička, světící biskup olomoucký

21. červen	15:00	Pouť farností Nivnice a Korytná <i>P. Petr Martinka, farář Nivnice</i>
28. červen	9:00 / 10:30	Pouť svatých Petra a Pavla <i>P. Antonín Basler, kancléř Arcibiskupství olomouckého</i>
12. červenec	15:00	Pouť nemocných a pomazání <i>P. Zdeněk Stodůlka, farář Blatnice pod Svatým Antonínkem</i>
19. červenec	15:00	Pouť farností Dolní Němčí a Horní Němčí <i>P. Ladislav Švirák, farář Dolní Němčí</i>
26. červenec	15:00	Pouť farností Polešovice a Nedakonice <i>P. Vít Hlavica, farář Polešovice</i>
2. srpen	15:00	Pouť farností Velká nad Veličkou a Kuželov <i>P. Jan Jašek, farář Velká nad Veličkou</i>
9. srpen	15:00	Pouť farnosti Kněždub <i>P. Jiří Kupka, farář Kněždub</i>
16. srpen	15:00	Pouť farnosti Vlčnov <i>P. Ladislav Kunc, farář Vlčnov</i>

30. srpen
9:00 / 10:30
Děkovná pouť – dožínková
P. Roman Musil, OMI, misionář na Haiti
Krojované procesí vychází od farního kostela v Blatnici v 9:30 hodin

6. září	15:00	Pouť farností Strážnice, Petrov a Radějov <i>P. Lukáš Karpinski, SchP, P. Jacek Nowakowski, SchP</i>
20. září	15:00	Pouť farnosti Hroznová Lhota <i>P. Jan Žaluda, SDB, administrátor Hroznová Lhota</i>
31. říjen	16:00	Dušičková pouť a křížová cesta <i>P. Martin Kudla, novokněz</i>
31. prosinec	24:00	Silvestrovská půlnoční mše svatá <i>P. Miroslav Suchomel, farář Staré Město</i>

Od listopadu do března je mše svatá sloužena první neděli v měsíci v 15:00 hodin. Od dubna do října je sloužena mše svatá každou neděli v 15:00 hodin. V den poutě odpoledne mše svatá není sloužena. První úterý v měsíci v 15:00 hodin se modlíme na Antonínku za kněze. Kaple je denně otevřena.